

د ميني خدايه ستا كلام دې تل ما ته لارښود سي
مين دې کرم راوښيه چې مينه څنگه دود سي
شنه ژبه، مست خيال او هسک قلم دې چې پرزو کړ
سپرلي دې چې کرم پوه مې کړه چې واورې څنگه رود سي
مليار

تال

شعري ټولگه

Ketabton.com

مليار حکمت الله
۱۳۸۷ لمریز لېږديز کال

غزل

زرکي دا ستا بنکلو ليمو کي څه اثر پر بوټي
چي د زړه باز مې ستا په درکي مات و زر پر بوټي

ورمې د مړې ځمکې پر سر دم د عيسی وړپو کړي
بيا به ژوندي سي پرې له پاسه شين نظر پر بوټي

گلونو وځي له خزوپه واورې اور پورې کړي
لاس د سيلۍ نه د کنگل تېره خنجر پر بوټي

چي هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوټي
د مين زړه خوږلن کي گوره څه هنر پر بوټي

ورمې د هيلو کاروان راووست د اوربل سيوري ته
ځکه جبين کي د ليلا نوي اختر پر بوټي

ساقې پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېدیا د مينې کي غاټول سوی ځيگر پر بوټي

بنامار د تورو نه گوهر د غزل ځکه باسي
چي د قلم اوده کي سوز د سره تېر پر بوټي

آخر به ستا خواره اور بل کي ٽيڪ د لمر و ٽومبي
ڄاروان د روني کاروان په غاره د گودر پر ٻوتي

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کي منې
د بلال رنگ گوره د حورو پر بشر پر ٻوتي

د احساس غوټه مې خلاصيري بس د نور په گوتو
رازمڻ زړگي مې د غزل ٽال کي د لمر پر ٻوتي

ځولي د پرينسو لپه، لپه باران لا تازه کـ
ملياره ستا دلاس په اور کي څه شرر پر ٻوتي

(د وري پنځمه ۱۳۷۷ المریز کال)

غزل

بستر کې د اورر غم څو مې تن په پخېدو سي
د مينې سور انگار سم گوندي يار په سوځېدو سي

د اوبنــکو خاڅکي اړوم په تال کې د سکرو تپو
سـيننه په تيغ د وخت کارم چې لمر په راختمو سي

ريبار د ژبې ولــرم خوږو خوږو ســوالو کې
د هيلو گل ډالۍ کــرم څو جوگه د قبلېدو سي

چې څنــگه تږې سترگې مې ورپر بوځي په لېمو يې
د شرم سور کې وريخ يې را خوره په انتگو سي

وروا لوزي نسيم د ســويو سويو اســويلو مې
غوټۍ د ســورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د خــولې بلبل سي تږې له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مــرغه چوڼۍ کې د گوگل په پرېدو سي

مــحراب د وريخو وتږي تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلگو سي

زه ډوب د حسن سين کي هغه سره سپينه له شرمه
خبر نه چې شېبې د خوږ ديدن په تېرېدو سي

چې سم تندي وهلې شوندي ورسيري جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي په ختمېدو سي

مالت ته د ديدن تری راغلی تری درومم
شمېرم به د وخت گوتې خو شېبې د بيا ليدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷مريز کال)

د نور څڼې

غسل د باران ته د غزل ناوې برېښه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په څنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وړمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای و نیوه سېلی ترینه په منډه سوه

دا دچا د سوي زړه خوړلن دی په بیدیاوو کې
زیرې د چاراغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅیړه
تېره چې وروستی سلگی د مرگ له پراته څنډه سوه

لمر په ډېره مینه پر غریب څڼې د نور کارې
لښته د سیلی یې لوڅو ډډو څڼې لښته سوه

بنسټ کارې تر پالنگه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د گل لوري نه ده ځمکه گوره ټنډه سوه

(د وري دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نه ماتېدونکې

ستاد زلفو کړليچو کې خوځند يون به مې مات نه سي
سرکې ستاد کوچي ميني پروت جنون به مې مات نه سي

د زرگي پر سر به ماته د ســـرو شونډو پيمانه کړم
سوی ستونۍ به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څو گربت د ارمان کاري د ياغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د بنار په لوري الوتون به مې مات نه سي

ردم د ســـتورو سپين خالونه د تيارې په توره ټنډه
رون خيال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وختـــه وسولوه گوتي څو کوی سې رڅوه مې
پـــه توده غېږ يې پرېوځم شين پرون به مې مات نه سي

پـــو کوه د باد شـــپيلۍ دې ريږدوه تش منځي دروي
زه د لـــوري سروي ډډ يم ټينگ سکون به مې مات نه سي

کـــه ته حـــوره د جنت سې زه به تور رنگ د بلال سم
ستاد سپين جبين په لوري پورته تلون به مې مات نه سي

ما دې لار کې غورځولې پاس پر سر يې پښه رسا ږده
چېرته جوړ له بښينې نه دى زړه مفتون به مې مات نه سي

زه موجود صنم مې رنگ دى زه درياب نگار مې خنگ دى
که دنيا رقيب، رقيب سي کلک ترون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

متکور

ډېری د زوزو په لـــــــبمو اړوو
په تیق د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سیلاب جوته سو
د زړه پرهر په ســـــــره اورو اړوو

گـــــــوندې که ورد مراد وټکوي
پورته خپې د اســـــــویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتگ پـــــــه تمه
د دمې مېنه پـــــــه ازغو اړوو

د زړه ډال نه ســـــــته د بڼو غشوله
پـــــــه تېښته کلې پر اوږو اړوو

د لټی خـــــــنو کې ویده نه سو وینس
خـــــــومره چې ژبه په پښتو اړوو

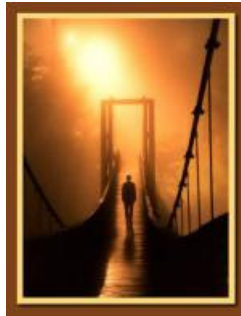
شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر ســـــــرې خاورې د سلگو اړوو

تندر نیو لى لمرد كلي زمون
تورد تيارو خسه له په شپو اړوو

د خستگر كور نيت ته پام نه كوو
ورانى د مېنې په پردو اړوو

د غره په حد كې وار په سپي رانغى
ملس ياره گاتې به ترخو اړوو

(د غبرگولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د رحمت باران

د اور په دښته خڅېدلی خاڅکی
د وریځ له سترگو نه یم
خیر دی که ومې ځیښی سرې سکروټې
خوزه به ونه ایشم
زه به سره کړمه لمبه د غضب
او د ایرونه به یې
شین سر راوغوړیږم
د گلو اور به پدې دښته باندي ولېږوم
کرکه به ووژنم، مرگی به مې کړم
او ژوند به وکړمه

(د غوايي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

خوب

بوډی په منډه منډه راغله د چینی غارې ته
خو زرين خوب د سترو ستروگو خپل او بو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډېری وو پری سپېره کودړي
د بوډی چاودې شونډې وښورېدې
خه یې د ژبې لاندې وویلي
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

مروره اوبنکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بخره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

خاري د ميوڼد د زمرو لاره نن
پېغله سترگه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لري کړي
کله له خبره تاو راتاوه سي

مباري د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاروگره تاو راتاوه سي

زلفي د نور کاري پرویده احساس
خومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالگره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندرې تاو راتاوه سي

زما ملنگي هيلي گل ورک کړی دی
ژارې له انځره تاو راتاوه سي

بيا سترې ککي د سالو اور غواړي
گرځي له گودره تاو راتاوه سي

نه خاخي گريوان نه سته په سترگو کې
اوبنکه مروره تاو راتاوه سي

غوخ به د مليار ژبه سرونه کړي
لږ که بېخوره تاو راتاوه سي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج گل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

کرلی لمر

(له اغـیـار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د میچ عنـقـا څه په کار نه ده

دور برینس د سپینو غابنو درنه غـوـاړي
د کنډاسې خوله خـنـدا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احمـسـاس د لیونیانو
عـقـله وېره له بلا څه په کار نه ده

په شپېلی د محبت به زلفې تـمـال کړم
دې بنـمـار لره همسا څه په کار نه ده

برمي زړه دی سـپـخېدلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور د عا څه په کار نه ده

لبونی به کـمـه ژبه لیونی ته
تش په سـتـرگو کې وینا څه په کار نه ده

څپې او بـنـکې سوی ستومانه له پایبوسه
سه راړنگه پرې حیا څه په کار نه ده

پر هر گل مي او بوم په نم د اوبنـــــــــــــــکو
چاودو شونډو ته موسکا څه په کار نه ده

سر په لاس رقيب آباد کې به دې ستايم
په ټيټکو د اوبن غلا څه په کار نه ده

شهزادگي د ارمانو مې غم پخه کړه
گريوان نه سته دې ژړا څه په کار نه ده

ډول سرنې لره مې غورې څنې ساتم
د پردو ساز ته گڼا څه په کار نه ده

د پگړۍ پر سرد وږي شمله بنايي
بې له دې بله سودا څه په کار نه ده

زه مليار کرلی لمر لرم په زړه کې
د سپوږمۍ ماته رڼا څه په کار نه ده

(د غبرگولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د لوگرو میره

ورانگې د جبین دې د سسپورمې له مخ نه خل ریبي
رد خواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکرو توشونډو سیخي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

خومره که باڼه کړي په رنجو تېره د قاف بڼه کلې
ستا ساده ککې له نورو سترگو نه کجل ریبي

ستونی مې گړنگ سي کمکی سوال مې په خاپورو سي
خال د غونډې زني دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوپرې د حیا ویرې رنگونه انتگو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنگل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترگې دې گوانبونه کړي
دواړه دي ملگري د مین د زړگي تل ریبي

پرېوته کوهي د زرخدان کې مې یوسف نظر
گوري د زمزم خپوته تش کتو کې جل ریبي

مات به جام د شونډو سي آخرد تلوسو په لاس
پاس شـراب خـزې لاندې نه تنده ده ده ده مرچل ريبي

نه به مري مليار خپر دى که تپره سوي په خنگ ترپنه
عـطـرد خـورو زلفو دې ژوند بڼي اجل ريبي

(د چنگاښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

خليله خوله

د حيرت چيغله گوگل د پرېنښتو ووته
چي مې کوچي مينه خزونه د کمخو ووته

نه چي بنسکاري نظر د زړه سر په بنو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لښمو ووته

ډيوه وه بله د نښتو ژبې ليلاختله
حيا سوه خپره له دېرې نه په توبو ووته

د خولگي ویش وار مې په غسل د خولو کي سوتېر
کافر ه تنده مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د ميني مې گلخانگه کړه را رنگه پرما
هيله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا گنلې وې سکروتي شونډې
خليلي خولي ته مې غوتي له سرو لمبو ووته

(د چنگاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سيوري

هغه چې سيوري نه لري نو لمر په کانو ولي
سالار د ترورېمو ځکه سحر په کانو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ويشتو وکړي بڼکاري ته
د کرکې گوتې آن د خيال وزر په کانو ولي

رېبار د پاکې مينې ځکه نه رسي مالت ته
بڼکاري پرې کوم ناولی برگودر په کانو ولي

بڼا ايسته د شيريني اوريل به بچ سي له تاوانه
مو من لالی تور منځی پاروگر په کانو ولي

سپين ستوري د وطن مي پرديسي دوړو سپېره کرل
د وخت دغه ناتار مي د زړه سر په کانو ولي

کاروان د ارمانونو په بيلا رولارو سرسو
تر شش غليم د تللي پله اثر په کانو ولي

په گاتو به د سترگو بڼکلوم هريو گوذار يې
رقيب مي چې په لمسه د دلبر په کانو ولي

مليياره نازولي كبر دومره پنده كـپـي
ماسـرـورته نيولي دا آـيـگـرـپـه كـانـو ولي

(د چنگاښ پنځه ويستمه نيټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د مینې گایه

څاڅکي، څاڅکي څخېده د زړه په دښته
اوبوله یې د مینې بڼکلي لښته

د الفت بوتی چې ټول غوتی، غوتی سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه و م نوبه زما په خونښه خرڅې
اوس د بل په مراد گرځه یاغي وخته

سي نیمکې پرې په بل څه گایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــو گند لره سوه هسته

چيغه

چا په گناہ چا په توبو و خوړم
څه عقلمن څه ليو نو و خوړم

په غاښ چيچلو مې پولاد ويلې کړ
خو د ورېښمو زولنو و خوړم

کرار، کرار يې راته پښې څـتـلـې
نسکور گړنگ سومه څپو و خوړم

ډېرې مې وايستلې دارې آخـر
کنډاسې خوله ژامو پستو و خوړم

هغه سـوـگـند سومه چې پلې نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو و خوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـتـلـم
شېخې خوله شاته د پردو و خوړم

ذهين سـرـو نو کې بې سره سومه
په غېرو سرتشو سرو و خوړم

لکه چې پربڼه سي د وړانگو خوراک
د گل وطن مخ نه شغلو و خوړم

لمبه سوم و سوخېدم دوړې سومه
شهيد و او بنکو سترگو سرو و خوړم

د گربت څيرې ککې چا ترلي
تپس په خورنگه خېرو و خوړم

ملياره دادې د شاپر بن چيغې دي
وايي سپرلی بوله سرو و خوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د غم تيکي

اي د صبا ستوريه د شپوله تيکي ووځه
وسپرېره گل سه د ازغوله تيکي ووځه

خو به ليونيه شمېرې ولونه د خورو زلفو
څه د سپوږمۍ بنسار ته د تياروله تيکي ووځه

ماري د پتېر نه به دې لال د زړگي وباسي
نورد پاروگري د کمخوله تيکي ووځه

خپله مينه مينه سه دارو سه ناســـــــــــــــور تپ لره
بس د بل په ياد د شوگيروه تيکي ووځه

وڅخېره لاندې گوندې زړه شين سي گلونه سي
اوبنکې پښتنې نورد بنه له تيکي ووځه

هيلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پرق وهه خندا سه د سلگوله تيکي ووځه

خياله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مينه کې د نورو سوگندو له تيکي ووځه

گل سه په سکرو تو کي، نمرود سرونه وڅنډه
اي خلیله عشقه د لمبوله تیکي ووځه

وینې مې اوبه سوې اسویلی مې د وړمې خپې
لښتې نوره شنه سه د غرموله تیکي ووځه

مړه سول مقتدیان امامه گوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبوله تیکي ووځه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نغمه، توره او قانون

مستته نغمه یم د بلبلو پسرلی جوړوم
خلانده توره یم، قانون یمه سوری جوړوم

دا چې کترې کوشه پروم د توکیدلي صورت
لیونی نه یمه د مینې لویونی جوړوم

ما په بیلتون کې پخې کسری د وحدت قصیدی
زه د احساس په دم کودرونه منگی جوړوم

د سینی چچ کې د خوړلن مخ نه ابرې خندمه
دانی دانی یې ټولوم تر بنه زرگی جوړوم

سترو لیمونه را تویریږم په کمره د تتر
د نور خړوبی یم له کانونه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپي زرونه، ځیگرونه غواړم
د ځلمی هوډ خو ځنده ده یون ته سپیلنی جوړوم

خیر که سوځیږم څاڅکي څاڅکي پرې له پاسه څاڅم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

ونيسه وړې د غنمود ملـيار غـزله
آزمون د وخت ته د احمـد بابا لمسی جوړوم

(د وړې شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

ستري او بنکه

لاندي څخه څه خو ستنه سوله
بنکاري ستري او بنکه پښتنه سوله

تلله خداي خبر د چا خاطر وو چې
بيا د سترگو کور کې ميلمنه سوله

اوس يې د جبين ليدو ته تېرى يم
خومره په پورني کې درنه سوله

زه يې نارواو لهره هو کر مه
دا زما روا سوالو ته نه سوله

ورو په ورو د تورو زلفو ماره يې
تاوه سو مليار ته زولنه سوله

(و وړي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مي گـرځوې څه له
حسنة د ژوندو په هديرو مي گـرځوې څه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوى ســــپېلنى ومه
بنكلي اوس د نورو په سرو مي گـرځوې څه له

ما دې د سپين مخ لارو كې ډېرې شــــپې ليدلي دي
لمر كې مي دېره كړه په تيارو مي گـرځوې څه له

دا چې راته مينه كې له جــــرم اوله توبو وايي
پرې مي ږده په داســــې ليو نو مي گـرځوې څه له

ما خومي دا خامه ځواني ســــتا په خوله كې درگړه
پورته مي كړه وريت سوم په لمبو مي گـرځوې څه له

خيره به سي د شونډو په ايلبند كې لږ څه مــــپنه را
زه ساده كوچى يم په بناړو مي گـرځوې څه له

پرېږده څاڅكي، څاڅكي لاندې توى سمه سيلاب سمه
وخته دا په څوكو د بڼو مي گـرځوې څه له

ته يې ناسپېرلې غوتۍ زه مـــــــــليارد حسن يم
لاس راكړه چې گل سې په ازغو مې گـــــــــرځوې څه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د سترگو جنگ

پېښه يې د سترگو خو باڼه د زړه په سر لگي
هر ماشوم چې کاني واري په قلندر لگي

سپين مخ نه يې شين تيکری سولرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چوڼۍ کې د گوجل د زړه وزر لگي

څه وکوم شېخه دې گناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي بس کلي زما ترې پرې نظر لگي

اوس دې چې دمه کړمه پالنگ کې سرد شونډورا
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لگي

خياله چې تپت نه سې هسکه مېنه تل د هسکويي
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لگي

(د تلې لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو خيبر

تا پرون صبا و بلي خونن په بل صبا تـرې
هر ځل چې مې وار رسـيـري وردې د بنـکـلا ترې

خـو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په سر نه سم
يوه ورځ به مې خـولـه په خـبر د شونډو خامـخـا ترې

زلفې مخ نه لـري کړه سپوږمۍ تندر نه وباسـه
بنـکـلي خو په تورو تروږمـو سپينه رڼا ترې

اوس دې چې ورشو کې د ځوانۍ بنـکـلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څه له په پري د حـيـا ترې

تا خو دې د حسن بن ته زه ملـيـار نيولی وم
دا د پير بابا په توغ ريښکۍ په نوم د چـا ترې

(د زمري او ه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زړه زړی

دا چې ته یې سره سپینه زما رنگ لکه مړی دی
ستا پسه انگو کې مې کرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کوي د خولې پسې به خوله غواړم
تا مې دا تناکې ځیگر مالگه کې لړلی دی

څو پکې د شونډو له انگور نه جوړ شراب نه یې
مات سه ساقی خم دې زما خمار لره نیمگړی دی

حسنه تا خو لپچې ډېرې تاوې کړې خو شرنګ نه سو
زه کونې یم که چا دې له بنگړو نه شور شړلی دی

هسک اور مېرږ به گرځي په ورشو کې د تنکې مینې
خو د خیال د آس غاړه کې ستا د زلفو پړی دی

دا چې مې غزل نه نن د وړیت ارمان لوگی خیري
چغ مې د سندر و په ځنځیر د اور تړلی دی

مست سه ابا سپینه برید د اور سه د رقیب پله ته
نور نو د ملخیار د صبر کلی اوبو وړی دی
(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

د سرو شونډو خزہ کې دی سرتېری د پېژوان پټ
ارمان یې له گوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غوړونه سوځي
په زغره کې د تورو ترپنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړې سجدې د گرجېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوبنکو پېغله ووتہ سرتوره له لېمونه
له شرمه مې زخمونو د تپتر کې سو گربوان پټ

سپرلیه لږ څه و سپرله دا تور گل د بنو یې
بنکار یې رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملابانگ مو تر غوړنه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملیاره بسا پېری د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې بنکلي لري سترگو کې دیوان پټ
(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستاله غاړې نه راښکته گلورین ځای کې دمه وه
اوس هغه اوښکه زمزم سو ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترگو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرگه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین تېرې زړگي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

گوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لسه وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندی کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

بوره زرکه

خانگه، خانگه هیله د رڼا په لمن پر بوته
اوبنکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پر بوته

مار و خورل خبر بچي بې بوره زرکه ولاړله
خداي خبر سلگۍ سلگۍ د چا په لمن پر بوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، گل و مړ
نه چې د یار ژبه د بنسټ پر ا په لمن پر بوته

وړي بارد سلگیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
سترگه د کوم گبر د خندا په لمن پر بوته

میره د سراب به سي اوبه ما جل وهلي ته
پېغله د آمین که د دعا په لمن پر بوته

اوس به په توبو توبو دنیا په توبو راوړي
ناوې د تقدیر مود ملا په لمن پر بوته

نن د غزل تورو نه د چاد راتلو غږ راځي
بنکارې چې د بخت ملکه زما په لمن پر بوته
(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زفاف شپه

خومره بنکلي شپه وه محتسب خني حساب ورک وه
زما نه وي تسبي ورکي مالا خني کتاب ورک وه

زه نشه، پتنگ نشه، ډيوه نشه وه جام نشه
ما نه ليد ساقی، ساقی زه نه ليدم شراب ورک وه

زما نبي د شونډو خلاصه وه ستا د سپين بدن
هوبن سره حيا وه تللي حسن نه حجاب ورک وه

هرخه هرخه خل وهل د ميني نور وينخلي وو
شېخ نه و، دوره نه وه، عذاب نه و ثواب ورک وه

شونډي به لا وچې نه وي جام به بل راپرپوتو
تنده وه هرلوري ډک رودونه وو سراب ورک وه

زما آدم خيال کوډل د ميني نه راونه ووت
زلفي د درخوي لوبولي تري رباب ورک وه

تېره شپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو سوالونه ورک هغي خني خواب ورک وه

کېښودو بلبل یو شاخکی عطر د غوتی خوله کې
پانی په چکچکو سوې مطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د کڼو بنار

د زرگي مليلار مې پوند سو گلان غواړي له انځره
د کڼو بنار کې يې سوال دی د گونگي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بگتی، لندی ژپري
د ډول ستوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه سورد اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونې پردی، دي که شپېلی، سوه مروره

يا حسونه نظر وژني يا نظر د سترگو بد سو
که نه شموره مات منگي مو سپېلني کرل له گودره

د دنيا غيرتي خدايه بل ميوند زما په نوم کړي
زير ايوب زرگی مې غواړي بيا ملاله سترگه وره

فرياد چېرته يوسم شېخه په هيخ حد ترلې نه ده
زما د زړه د خراغ غله ده يوه پېغله پاروگره

زه خو بنبت هغه خپه ده بې له مانه بنکلي هيخ ده
که هغه خور د سپورمې، ده زه د لمريمه بخره
(د ليندۍ، لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

جلاد لمر

ته سپورمى كه پر بنسته يې څه بلا يې تبخ نظري
ستا پښو ته كڼاوې سوي د رڼو ستورو ككړې

خبر آدان د مينې و كړه د ماشوم احساس په غوړ كې
گبر خيال مې مسلمان كړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو كه سرې منگلې هسې گرځي زيار تو كې
زما د زړه باز يې خيرلى دې پستي سپينې كوترې

دوزخي بادونه بار دي د وړمې په نرمو ولو
دارد وړانگو كې ځرپرې پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس كې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرگ د نور په گډالمانځي د تيارو د ديو لښكرې

پر سپدلې سينې اوړي ځوانيمرگ كبان اوبو كې
د چينې تي زهرجن سول ترېنه نه راځي شكري

د برگلونه د بنو ووتاندو هيلو غوړولي
پانې، پانې اوس رڅيرې لار بدله كړه دلبرې

کم اصله

ما هډو ورته تیلی کرلو
د زړه وینې مې تیل کرې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان خراغ سو.

(د مرغومي او ه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د راز کیسه

تش جام داسې کیسه په خوله برېنده وه نیولې
چې شېخ بیگا د رزد جینۍ گنده وه نیولې

په توکو، توکو پښه د چا د شپې وښوېدله
سبایې بیا په تور خواره ملنډه وه نیولې

سودا په رضا سوي زهده زه ملامت نه يم
د شونډو پېغلي خپله سینه ټنډه وه نیولې

د لمر امام ویده وو خو گل پرېښې وڅنډلې
پستې دا د مزی شپه ډېره لنډه وه نیولې

پنډې د وچو شونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال سپاهي ترې بیا د شاتو گنده وه نیولې

(د مرغومي اوږه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

جواز

په ملا نری ځلمی مچکې له گل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندي ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترې کوي خوزموږ
ماشوم د شونډو ته بيو د گناه بوخ، بوخ کوي
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړي
نوزه هم والو تم، مچۍ سوم، ښ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پۍ مخو اخلم
او ته کڼدو ته راخته!

(د مرغومي دېرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

بدر

سالارد بنود نور په ځل جنگ د کابې گتلی
لاهور لېوال د یون بل بدر له لمبې گتلی

د رڼا گوتې د تیارې مری ته ورسېدې
یاغي ملنگ جنت د حسن له توبې گتلی

د ارمان مېنه مې ولجه کړه روماني ملکو
واک د خندا مې د پېزوان لاندې سوې گتلی

د جواري میدان کې څه بایلي ناکامه بخته
لال د زرگي خود آزمون تېرې شېبې گتلی

شېخه هغه پالنگ چې ته یې تر سبا یادوې
ملیار په نره د انګورو په تسبې گتلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زرگي چونغر

د خوږې خوږې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د بڼکلا د یاد تسبې ده له امامه پاتې سوې

روژتې لالیه څه سوې دا د سپینې خولگۍ میره
ستا په تمه ډډې شونډې څو ما بنامه پاتې سوې

د لمبه زرگي چونغر کې لا د ککوبک آواز دی
داسې مه گڼه چې زرکه له کلامه پاتې سوې

پت د مینې په ځای سوی د نظر په پاني پت کې
هندوکی الله الله کړي له رام رامه پاتې سوې

ژبه داسې او ده کړې برگو غبرگو پارو گرو
تل د زړه کیسه ترې وروسته له سلامه پاتې سوې

بنکلوي للمي گلونه د نوا د پل بڼکالو بیې
د راغه تر څنگه غلې څوک له دامه پاتې سوې

که څه هم د سپېدو خوب و م هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخه د یتیم چې تل له پامه پاتې سوې

جنازي ته مي د اوښكو هديره د گړپوان نه سته
د بڼو په تور تابوت كې له ناكـامه پاتې سوې

د زره چمبه

د زره غلې چمبه مې چا په مینه تخنولې
که لاس د مسیحا ده وچه وینه تخنولې

د هیلو پېغله کت کې د زرګې اوږې را اوږې
مولا دې خیر کړې بیا مومن شیرینه تخنولې

د سوې شپېلۍ غږ سره شرنګې سو د پاولیو
بنکاریرې کوم کوچي بیا خوشه چینه تخنولې

خه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شونډو ست خبره سپینه تخنولې

ملیاره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکیرې
په خو کو د بنو دې ګلورینه تخنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

چې چېرې بڼکلي وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوگي مې د ځيگر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خيال يې غوږ ته رسېدلی
د تورو چټه پېغله مې له خوله کاواکه وځي

يولال مې وو ساتلی خود ستا ناکردو ووسو
د هرتوري په ځای يې پاس پر سرتياکه وځي

ياغي ليللا ترڅو به راته ږدي په شونډو گوته
نږدي دی ډک زړگي مې د گروان له خاکه وځي

د قاف د غره د پوان يې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېری ځکه له قلم شکاکه وځي

ملياره خودا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سخات

هلهته د شپې د خپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خيشتې توټکۍ گونگې ناستې
ډيوې د اوبنکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

دعا

په بڼکه د گربت
د شنه اسمان له مشوانی نه
يو خو خاڅکي رنگ را اخلم
او په پاڼه د سپورمی کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې!
لویه خدایه! لویه خدایه!
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کیرډیو بڼې سندرې
راپېرزو کړې لویه خدایه!
لویه خدایه! لویه خدایه!
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

رښتينواله

زما بښينه خوښه ده
زه په بښينه مين يم
ځكه، بښنه نه په چا سيوري كوي
نه له چا وړانگې نيسي
بښينه تور، تور بښي
سپين، سپين ځلوي
نو

زه په بښينه مين يم
زما بښينه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز كال)

د لنډيو شرنګي

په ما تږي دا څه تندر له پاسه پرېوتلی
راکړی جام مې څو ځلې له لاسه پرېوتلی

دا نیم سوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مجمرد مینې سوړ سو له پراسه پرېوتلی

ملالې د لنډيو په شرنګي باندي يې جگ کړه
د هسکو برېتور ځلمی له آسه پرېوتلی

ملياره په سينه کې دې دا هسې وړې هيندارې
د يار ياغي نظر دې له الماسه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د رنجو پښې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د ویر کړزه بیا په ورا راغلي
او د سپوږمۍ له کلي
خدا یزده د چا د پرې ته
خدا یزده د چا کلي ته
خدا یزده د چا بدو کې
د خدا ناوې په ډولۍ کې د سلگيو بيايي
او د رنجو پښې په پښو کې
ړنگې بنگې او بنکې
لکه همزولي د خدا د ناوې
امیل امیل د غې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته بنکاري
ځکه د نور چينې ځبېنلې بر بښي
او تندر نه ماتېږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته نښکلی راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابللې راځي

منتر به پوخ سي او ها سپينه تښتېدلې ماره
شونډې به چيچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه رانه ستوري يې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وينو کې وينځلې راځي

ښکاري کوم باد بيا د څنار له څانگې خړپ ايستلی
چې ړنگ گودر نه سوې ساندي د سينځلې راځي

کوم سندر بول سر به يې بيا له سرې مری کښيوځي
خولې د تيغکې نه نوانن د بلبلې راځي

د ښاپېر بو توغ به بيا سي په لنډيو پورته
د قاف ميوڼه ده ملالی توره ايستلې راځي

د شونډو وښ کې يې مليار د بوسې زړی ايښی
حکه يې خوله باندي غوتی، غوتی ښکښلې راځي
(د غبرگولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

ازغي په څو کورې د گل جنازه
په ټيک بار سوي د اوربل جنازه

د خال امام نه تکبيرونه تنبتي
پيکي راوړې د سنځل جنازه

حبش لښکريې د بنور را درومي
مينو وکړي يو د بل جنازه

خوشاله توره دې ايستلې ساته
لږده چې بار سي د مغل جنازه

ملياره زړي مو د بخت وچ سوي
چې په اوږو گورځو و تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د غنمو وړی

زه لاپه خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هو کې ښکالو د کوم ملنگ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وړې یې د نور په گوتو
زما سپېرو څڼو کې ورو وټومبل
ماته یې ژوند وبانښه
اوزه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

د ساهو په ياد

سپين كتار د زانو مات سو سيسی ژاري غلې غلې
چنار پنگ د عاطفې سو خانگه ماته د سينځلې

د شنې ولې ســــيوری و مړ د بنگړيو شرنګی و مړ
د رنگونو مور سوه بوره د ننگونو زړکی و مړ

په دېرې د ولولو کې د ماتم چيغه سوه گډه
د ننگيال ویر ختم نه وو ســــاهو وتړله کډه

بل ځلانده ســــيوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنگ بل قــــلندر مو ولاړ ووت له کتاره

شنې ځولې د پسرلي نه يو گلاب په خاور پرېوت
د احساس د پير له لاسه سپين کتاب په خاور پرېوت

بيا د بل بلبل ســــندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار پنگ د عاطفې سو خانگه ماته د سينځلې

گیله منه اشنا

گرا نه پوهېږم گيله من يې رانه
چې په خبرو دې ستايلي نه سم
بنکلا ويشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کيسه ويلى نه سم
دا چې لېمې هم څه ويل نه کوي
هره خبره يې په اور اوږي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د بڼو د څوکو شور اوږي
نور اڅه !

راڅه چې نور روژه د گونگې نيسو
بس د زرگي تل کې به مينه پالو
يوه ورځ به گل سي خانگې خانگې به سي
شپه به کړي ږنگه وړانگې وړانگې به سي
بيا به په هر ځای کې ستاينه يې ستا
بيا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پيدا
بيا به سپېرو څڼو نه گرد و څنډو
له غلي ډول نه به آواز جگ کړو
بيا به دېرې ته چلمونه باسو
له زوږ رباب نه به هم ساز جگ کړو
بيا به بنکاره غاړه غړي سواشنا

بیا به مسرې د کاکړې سواشنا
خواوس راځه روژه د گونگې نيسو
بس د زرگي تل کې به مينه پالو

(د کب خوار لسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

غزل

دا ځنگه بېخوډي ده چې نغمې په تار بنسويږي
هر واري له ساقې نه جام زما په وار بنسويږي

چا بنگ زمونږ ملنگ ته د قلنگ په نوم ورکړي
يا يې پل په لار بنسويږي يا يې پل نه لار بنسويږي

نه يار سته، نه چنار سته د منگيو ميره سوځي
مري، مري، خوله يې په سپين مخ کتار بنسويږي

مودې سوي د ټپو پېغلي ته چا رانجه ورکړي
سرامت دي، لي گله سوي له مطرب ستار بنسويږي

ملگرو د قدرت د بنسپېرې کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار بنسويږي

د مينې مسلمان سه که د حسن جنت غواړي
د وصل له صراط نه يې بس سره کفار بنسويږي

ملياره د سپوږمۍ مخ د منگرور بڅو نيولي
قلم مې ځکه تم دي او کرار کرار بنسويږي

غزل

ترخو چې مې د خيال چنار غوڅيږي خانگې خانگې
ترهغو به مې ژبه لا غځيږي خانگې خانگې

هغه وله اوس نه سته چې نومونه مو پرې ليک وو
خو مينه مو ژوندي ده او غوريږي خانگې خانگې

د هار په ځای په سپينو غاړو هار د دوروزانگې
رانه سې! که اواز مې دررسيږي خانگې! خانگې!

چې څه گلان به وکړي زړه کې ستا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوگي ترېنه جگيږي خانگې خانگې

په ما وچ موري سپينه ابې وچه سي د ورېځو
ډک تي گوره په نورو ورځو وريږي خانگې خانگې

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې ویردی
شپېلۍ ده ماته سوې د کیردۍ کلي کې ویردی

د خواري سندر بول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلگۍ، سلگۍ، سلگۍ دي د غوتۍ کلي کې ویردی

یوازي سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچسوي
آه او بڼکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې ویردی

هرول د گارگوتي پيکي تابوت د یو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې ویردی

شـرنګی د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زیندۍ سوې
ایوب له تندې مري د ماللۍ کلي کې ویردی

شپول پنگ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسی*) کلي کې ویردی

بندي ده توره د یو سـره سـرواله د لنډیو
(مغوره*) کړي سلگۍ د (بناپېری*) کلي کې ویردی

ملـياره سـتا غزل ته به خوک دم د مسيحا سي
د پره د رباب وړانه د شـپـېـلـې کـلـي کـې ویر دی

(د وري او ه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمریز کال)

* (هوسی)، (مغروره) او (بناپېری) د لیوال صاحب د ارشاک او اوشاس
انځورونه

د رڼا نذر

لا تورې سترې نه دي
لا اوبان وړې بنکاري
او د څو ځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر گلانو باندي شخوند ماتوي
لا پته په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرگوني زهر غږپ ورکوي
لامې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ږنده ده
له شيطان خراغ نه
د رڼا نذر غواړي

سر زوره اشنا

وايه ترخو به اشنا
ستاد نادود و پيتي
د تقدس په نوم پر سر گرځوم
قسم نږدې دی سترې ملا ځنې مې کړس و خيري
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

غزل

په اور د تر مو او بنسکو مو د زړه کلا سوځيږي
و مخ ته د پي مخو مو ايمان حيا سوځيږي

دا څنگه له مالوچه پوست صورت برخي را کړي
لمبي بي هلته لري دلته زموره خوا سوځيږي

د ننه مو د کومې نازولي گسناه اور دى
د لپو په زانگو کې مو ماشومه دوا سوځيږي

سوځيږمې شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولي
نو ځکه په شپې کې د الفت نوا سوځيږي

دې اور نه به روڼ مخى دا د مينې کور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د گل بنکلا سوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

غزل

هوس و م رانيولي له گـر بوانه نيمه شپه کي
ستا سترگو پردی کړی و م له خانه نيمه شپه کي

که چيرته په لاس راغـلې زړه له ډاگه به دې و لم
خووم خـلې مې باسـې له ايمانـه نيمه شپه کي

خه خوږ رنگين مـزل يې زما په برخه وو ليکلی
د شونډو په پل راغلم تر پېزوانه نيمه شپه کي

ستمی وو پسيپی وو پاس په بره بامبوتي کي
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نيمه شپه کي

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا خو کو ته يوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نيمه شپه کي

غزل

پير زورور وود ملنگ خداي بي پرده كرې وه
چې د ياغي سترگو په ياد بي لرنشه كرې وه

كه نه د تاك د مرید لورته خو مور تری ناست وو
خو مور په زوزو شپه كړه تېره هغه بڼه كرې وه

شېخه يو څه مې زړه ببواكه بل پی مخې بڼې دي
قسم يو څو شېبې له مخه مې توبه كرې وه

هغه سهار مې د قلم ژبې رنگونه شیندل
چې په كود وړو د مات سوي خم مې شپه كرې وه

نه چې د سپینې خولگی بیه دي له سرو او بڼته
گلي واده خودې د شونډو بڼه پخه كرې وه

میره

لوبغاړې: راوي-د راوي ملگری-شاعر ملنگ-خړ ملنگ

(راوي)

دلته سپین لمنې خومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه درنا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونۍ د شپیلۍ تړي

دلته لاد زانو د کوترو بنسکار روانگي
دلته ډیري خلک د هوسۍ مندې گناهگي

پیره له دې ځای نه مې گیلې درته راوړي دي
خو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیلي دي

راسه په رڼو سترگو یو سوی انځور ووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو گرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منگو گرځي

هاغه چې کمځی یې بناماران د زړونو بنکار کوي
هاغه چې په هروارې کـــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د بنـــــــــایستونو او حیا پوره هینداره ده
بنـــــــــکلې دنیاګی ته د ورتلو رنگینه لاره ده

دا چې نه یې کور کې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګی دي ټولې شوونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کان د بنـــــــــود په پته خزانه یې ګڼه
سرسرد شودو ده د الماس سوچه دانه یې ګڼه

پته ده حیا کې د پنبـــــــــتو دا د سپین غره هوسی
که متلکه زغرو کې ولاړه د هنر هوسی

بس دی پیره تاته یې همدومره لنډ پیژند بڼه دی
وايي چې په ډېرو لیوني خوښ یې لږ خوند بڼه دی

بیابه موده وروسته مخامخ د پېښو څار کوو
بڼه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کوو

(خه موده وروسته)

(راوي)

پيره بنسکاري پاپلې د کيسې ته تلوسه کې يې
داسې راته برينسي چې راغلی نيمه شپه کې يې

(د راوي ملگری)

ياره ما ويل گورم که مې چېرته بيلې ميره سي
زه به يې مرید سم که دا ميره زما پيره سي

شرنگ به سم، لونگ به سم، ملنگ به سم غزل که سي
سرتريايه رنگ به سم راجور د مينې چل که سي

دغه نکه پر بنه به د گل پانو کې ساتمه
دا د عطرن اوې به سنخل پانو کې ساتمه

(راوي)

پام پيره لږ تم سه ستا د پتو سترگو مندې دي
لاندي به گوزار سي ستا په مخ د گړنگ خنډې دي

مينه دې له پيله نيمه خوا سه چې نيمگړې ده
دغه بنسکاريستو کې د بل چا په بند تر لسي ده

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې گټلی دی
دا لکه بنیینه حسن یې پیر خائنه منلی دی

کال کیږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلي، تلو سسي یې د ارمان هار کي پېپلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان اغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظریو جنگول گڼه
دغه د نظر جنگ د دیوانو څملول گڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شپې زمزم په شانې ولې دي

مورد ځلمي لار په ریبیاری پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خینسی ځولې اواره کړه

پلار د جینې سسر کې د ولور وړانه نشه لري
اوس پورې نسکار یږي چرگ یې بس یوه پنبه لري

ســـم د ريباری ســـره خبره ډنډوره ســـوله
ميره پلانی غواړي! بـــکته پورته اوازه ســـوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو محکمه آسمان لري دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانگلي دي

خلکو ويل هر ورو شـــه پته غلې منع کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کـــې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشي نغاري بـــکاري خو کلي وړانولی سي

لبنسته په نازک مخ د تهمت سيلی و هلي ســـوه
دا چې نکه شرننگ نکه نغمه وه غلې، غلې ســـوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ ســـوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ ســـوي وو

ډېره مـــوده و ســـوه دديدن مانی يې ږنگه وه
دا د حـــيا زيرمه دديدن پسې ملنگه وه

تېر ما بنام يې پانې دديدن په اوبو ولې ســـوي
اخ د زړه يې ووت د گوکل لمبې يې غلې ســـوي

بیا بی اننگی سره دی چا خه ورته منلی دی
چا بی په تندی کی د ارمان زری کرلی دی

مورته د حلمی هم لره لاره ورکړ سوې ده
خکه د خیالونو دنیاگی بی نوې ، نوې ده

خه پیره نن بس دی پدی خای د کیسی دمه ده
دلته به بی پرېږدو چې لامیره مو بغمه ده

گوروله دې وروسته به پدی مالت کې خه وینو
خدای خبر چې خومره به ترخه خومره خواږه وینم

(شپږ میاشتی وروسته)

(راوی)

پیره وایه شپږ میاشتی ددې خنګه تیرې سوې
برخی د کیسی دې په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو بی د ذهن شننه ورشو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسی مې په زرګي کیږدی. وهلی ده

(د راوي ملگری)

زما سره هم سا غوندي ملگری ده تراوس پوري
پاتي يې رابوله زړه مې تنگ دی نور نو خه گوري

دې مورمړي ځنډه خو د وينې په شان خوړلی يم
پاي ته د کيسې دې ياره مړې تې نيولې يم

(راوي)

دې ورځو کې ميره د هوسيو ډل نه بېله ځي
کت مټ لکه کله چې خيال غزل نه بېله ځي

اوس تياره ما بنام کې د گودر په لور څنډېږي ځي
شونډې يې تل بنسوري ته به وايې چې غږېږي ځي

ډله د همزولو يې هاگوره په لارگډه سوه
جگه د عطرونو د بنسايست رنگينه گډه سوه

نه سته ده سرواله يې مستي ددوی نيمگړې ده
چا ترې بنسايپيري د خوشاليو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم سو چې رڼا خپل ټيکړی وځنډي
وخت د مندو تررو غوټه بيا په بډه ومندوي

میره به پیدا سی بنا پیری، ما بنامی سوی ده
سیورونه ویریری مار چیچلی هوسی، سوی ده

شوندو بی خندا خه چی ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددی منگیو میری شور او نوانه زده ده

(د راوی ملگری)

بس دی یاره خو به دغه حال بی زه لیدی نه سم
تیریری نه جور نه یم دغه غم ته تینگیدی نه سم

خام—خا پدی غرونه نادودی ورپدلی دی
دا چی مستی سترگی بی له بنکاره درپدلی دی

بنکاری زلزلی بی د زرگی بنار نرولی دی
شرننگ د خواره غریبی د لمبو خنخیر ترلی دی

خه چیری گونبسه غاره په غاره دا غم وژاړو
بنه پای دی کیسی ته د بنایست له خدایه وغواړو

(راوی)

دری میاشتی تر مخه زموږ د میری بخت په غم پر بوت
پاس د ویر په کرنسه د قدرت د لاس قلم پر بوت

وخت ددې گلپانې له رنگین حسن نه رنگ وویست
خدا یزده په کوم تور بې له سینې چم نه لونگ وویست

پیره دغه راز به له رنې هیندارې وپوښتو
خه چې له شاعر ملنگ نه تللي لارې وپوښتو

(د راوي ملگری)

یاره خدای لپاره ماته گوډې ماتې مه وایه
ما ساده ته داد راز کیسې میراتې مه وایه

زه ننگه آمې یم ملنگانو نه په څنګ ګرځم
خپل رنگ نه و برېرم له هیندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)

دا هغه هینداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلي چې سکاره سکاره رانه ښيي

دا خود شاعر ملنگ د خیال رڼه هینداره ده
بس د عاطفې او مینې ښارته سیده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو میره چا خپلي ده
دغه د نوا شازادګۍ ولي غلې، غلې ده

(د راوي ملگری)

سمه ده، پوهېرې د بڼـکلا له غـمه مـریمه
چېرې چې بڼـایست وینم کـتلو ته یـې پـریمه

ماته د بڼـایستو کو غـم بڼـادي دواړه بڼـاغلي دي
زه سـاده ملیاریم ټول گـلونه ماته بڼـکلي دي

خه توکل په خـدای چې دا کیسه پای ته ورنلډه کړو
هرڅه چې پېښیږي دغه غوټه به په گنډه کـړو

(راوي)

خه چې د شـاعر ملنگ خیال له گوتې ونیسـو
دا مرید د خـال راوي د تال له گوتې ونیسـو

خـوبه خود راز د بڼـاپېری ورغـوی ولولو
ورو، ورو به ددې رنګې کیږدی، ورغـوی ولولو

سـترګې د شـاعر ملنگ دي ژبه د شـاعر ملنگ
غورږسه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

(شاعر ملنگ)

اورئ! د اوبو غږ راځي لري څوک شپېلې وهي
هلته د گودر غاړه کې غلې څوک سلگي وهي

خدای ته د ســندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غږ ته د خیال غوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د میرې د حال ژبه ده
سوی سویلی دی د نیمگړي وصال ژبه ده

راسئ دې گودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناوړین کیسه کوئ

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنگ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنگ د خیال رنگینه ژبه ده
وايي چې اوس میره مو پرته په کومه تبه ده

(د راوي ملگری)

دا خو کوم زیارت دی بنکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشنا خپله کیسه خاورې په سر سولو

(راوي)

خه چې ورنږدې سو بنکاري دا د راز سرغوټه ده
هر خه چې دی دلته د ســـرو زرو ډکه موټه ده

دادی انځور خپله رانږدې سو د اوبو غږ سو
اورې؟ د کوم چا د ننوتو او توبو غږ سو

(د راوي ملگری)

دا خو کوم ملنگ دی گوره خه په دوږو خږ بنکاري
سم دم دوزخي دی د دنیا په مخه پر بنکاري

(خږ ملنگ)

راغلی بختورو، زما سترگې خو هم څلور کړلې
دا د دنیا شپې ورځې موماته سم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک بې او موده ته په خه سترگې په لاره وې؟
بنکاري چې راتگ نه مو خبر لا وار له واره وې

(خر ملنگ)

زه د گناهونو پېټي لاندې سترې، سترې يم
سم کنډر، کنډر کلي يم خړو او بو وړي يم

ما سپک د بنایست بنا پېړۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره بنساده کړې ده

ما شرنگ د بنګړو ترنگ د سندرو غلي کړې دی
ما د بېلتانه د شيطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنيا د دوزخونو اور لړونې يم
زه بس د تور سرو سرته سم د اور پرونی يم

(د راوي ملگری)

ورک سه سم خنځير يې ستا اور مېږد ماتولو دی
زه ياره دا خړ خوله خبرونه وتلی دی

(خر ملنگ)

تم سئ خدای ته گورئ زه د هغه راز سر غوټه يم
تاسو يې چې په لټه کې يئ زه هماغه موټه يم

راسئ چې د ميري خورکۍ ټوله کيسه تېره کړم
گوندي که لږ څه ها غم لړلې شپه هېره کړم

دیربنه مې یادیرې یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي گوندې غبرگې پلارته کېښودې
سرتړپایه غوړ سوم د دنیا ناندري مې پرېښودې

پلار ویل وایې چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بنوال ته رابرسېره اندېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدی وهلې ده
ځکه چې زما د بن میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکونه سترې، سترې یم
دغو ربارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنة وکړه
بیا هم تکنی سم زړه مې وایې نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند رابښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

زه وایم پلانی او پستانکی خان نه ییې واپرو
داد شاتو پېتی د (زمري) په وره کې واپرو

ته څه وایې زویه دا وروستی څبره ومنم؟
ستا په اند مانی نه دا کیږدی په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
بنکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ څبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادېره کړه

مور ویل داسې بنکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا بنادي په نه کېدو کې ده

بنکاري لارې بېله سوې ککۍ کجل نه بېله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کیږي سندرماره لور مې غلې ده
بنکاري چا په غلاترې د سندرو دلی وړې ده

زه به د لورکۍ د زړگي خوښه رادېره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

مورد خپلې خوبښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ورسره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښتم
څه وو؟ پلار غصه وو، یرېدلې چې ترې وپوښتم

غږ سوکېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک زښکړوی کوي
خدايه خیر کړې بیا مو په خوبښو څوک تېری کوي

پلار سر راچت کړ دواړه سترگې یې سکروټې وې
خداي خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نورد نارینتوب له مستانه آسه راښکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا څېره ډنډوره نه سي
دا د بې ننگۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د څېرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
ښې ښانې یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

بیا به له دې کلي له دې سیمې پنبې سپکې کړو
چېرته کوم راغله کې به دا پرې څېرې پتې کړو

خور دې درته نسیم چې بې نښه گلان کرلي دي
هرڅه دې ناولې د گناه په تول تللي دي

چېرته به بې د څېرمه ځنگله څنډو کې مرداره کړی
دغه د پېغور نار به گونگه کړې کراره کړې

سترگې مې تیاره سوې آسمان تندر مخکله اور سوله
خپله نازولې خور مې نښه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مری چاره ورتېره کړه
هاسته هوسۍ مې بېگناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پیره راغلله

غږ بې کړول لا تا خو به یو وارې پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کومې ستونځې د گونگو په بند ترلې وم

تاخومي لاکې له گيلو سترگې ونه ليدې
تاخومي د ننگ او د پښتو سترگې ونه ليدې

بس شاننه دې سم په پسته غاړه چاره تېره کړه
سم دم خنور سوې د خورکۍ مينه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېگناه د کوم تهمت غشي ويشتلې ده

دا چې تاگناه گنله زه يې خپل قسمت گنم
بنه او بد دا ټولې بس ترلې په نيت گنم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره يم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه تروره يم

ما او تاخو دواړو په يوه تي خولگۍ ايښې وې
دواړو د حيا مزله کې خپلې پاڼې ايښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابې ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مينې پاللي وو

هې ارمان پښتونه تا به يوواري پوښتلې وم
خومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

اوس که لږ غږت لږې نو څه کفن راوبښه
لويشت قبر، يو څلی څه حيا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکې په عزت خښه کړه
سيمه د قبره مې د گلاب په څلي نښه کړه

بس له هغه وخته د خورکې زيارت کې دمه يم
خداى سته که شپبه به له دې ځور نه بېغمه يم

(راوي)

پيره دا څه تريخ پای دې کيسې ته قسمت ورکړلو
لاس يې هم ونه رپږدېده چا چې د کړو کر کړلو

خدا بږده څومره ميرې ددې وچ غيرت خوړلې سوې
خدا بږده څومره ښکلې سندرې لارې غلې سوې

څو به په بېخايه ننگ گلونه رنگ په رنگ سپڅو
څو به په سرزوري ضد گتلی برم د جنگ سپڅو

څو به لکه مچ د پښې پمانې لاس په تندي وهو
څو به وچ گودرته تشې باټې د منگي وهو

مور د داسی میرو دروند آزار په غاړه گرځو و
ځکه د غرانده لمبو هـا ر په غاړه گرځو و

خاوري به مینده نه سي چې سر باندي يې وشیندو
مخکـه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پر نه غـواړي د هغې پاکې جـلې ده

زموږ میرې خو آن په مرگ زموږ د پگړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږديز کال

بربننا لیک

قسم دی ها زره ونه می زبنت ډبره یادیرې
چې موربه ویل پیریان پکې جرگې لره ټولیرې

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې ســــیپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لري رانکاره وه

ترې لاندې مو چې تکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شرومې به تاراوړې وې او مابه ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارود ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خوزموربه نه د نانځکو کورکي وه لوبه وړې

هغه ورځ دې یادیرې چې په سرو سترگو ژړل دې
مېره مې دي نانځکې رانه پتې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوبنکې لارې، لارې
زمانه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنگ وهل او غبرگه مې له تا سره ژړا کړه
“سلگی” سلگی، سلگی کې مې د ستا سره سلا کړه

راځه چې نن پخپلو کسي نانځکې سره وکړو
شاگي او ناوکي. به سو او نور به څه او څه کړو

سلگي دې سولې غلې نري شونډې دې موسکي. سوي
دوه سترگي دې باران باندې نمجنې توتکي. سوي

ستا هوکړې سره سم مې ويل چې ځم بېرته راځمه
د گل بابا له بڼې نه دندا سه درته راوړمه

په لار کې مې له کوره ستالفي کاسه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېگا شپې خيسته کړې

تا سري په دندا سه کړې شونډې تورې دې وې سترگې
زما مخ سپېره مېره وو ځلېدلې پکې سترگې

بيا ځنډه د ټيکري دې اننگو باندې کړه تېره
پدې دې ماته ياده کړله چاره رانه هېره

لستونې مې په نارو کړ او مخ باندې اخته سوم
ما ويل چې اوس به څومره بڼايستو کي او سيکه سم

تا کړس خندا کې ويل مخ دې تک سور لکه بيزو سو

ما ويل گوره دا ستا خو لکه حسن د درخو سو
جوړه مو جوړه نه وه لانگريزي خيشتي نه وي
سندرې لا پيل نه وي او چا ډزي کړې نه وي

هلک نري چنارته لا يو څه مهال وو پاتي
چي یوناڅاپه غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتي

مېړه دې په کوڅيو کې منگولې کړلې خبني
زما په سر او ډډو يې هم څپړې کړلې يخي

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن يې شلم کال سو
جومات کې مو د مينې چې دېره سپېره دجال سو

اوس بنکاري چې دجال، د عشق وليانو دی شړلې
د مينې شپېلی نه زده، بناپېريانو دی شړلې

ها تېرې بې شېبې لکه پرون غوندي رايا دې
ته وايه ستا ياد يري که هر څه دي درنه پاتي

کېدای سي بيا دې هوکړې سره بېرته راژوندي سي
ها غلې او ماشومه مينه شرنګ وهي شپېلی سي

منم چې دا يورپ دی خو زما سره لاسته ده

خه داسې دندا سه چې د ها تېرې نه بنايسته ده
يوه د غزل ټولگه ســـــپپاره زموږ د مينې
کې نغبتې ده ماشومه ننداره زموږ د مينې

راځه چې ها ماشومې دنياگۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنگې مانۍ خوشې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبريم هازره ونه لادنگه ده لاشنه ده
خوپرته زما او ستانه يې بنايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دى د دوهم وري پـــــه تمه
بس تم يم که په لـــــورد وطن ځې راسره سمه

شېبې سولې کلونه برېښنا ليک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلگۍ، سلگۍ تر لاسه کړې سلگۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه سوه له شـــــپېلۍ نه

کمکی ژبه د مینې مې ماشومه گونگی بڼه وه
له دې چتې سلگی نه ها سپره ناوکی بڼه وه

د وري ۲۲ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

د شعر بنا پېری

کله چې آسمان کې سترگ کونه وهي ستوري
کله چې په پاڼو د گلابو پرنښه اوري

کله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ سي
کله چې گاونډې کې مو د چا د سلگۍ غږ سي

کله چې کوم خوک ډيوه په لاس رڼا کې وينم
کله چې د مور پسې ماشوم ژړا کې وينم

کله چې پلو کې خوک د مات منگي کوډړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښونو چيچي زړي

کله چې سپېرې پښې د چندوړي کړې گامونه
کله چې خوک وارته کړي دوه لاسه سلامونه

کله چې تالی وهي ماشوم د اوبښ په بار کې
کله چې چالاره ورکه کړي يې په ښار کې

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنگري راوړي له بناره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي خرخونه
کله چې د سر په بيه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلظه سي ښکنځل کې
کله چې سنځل گل جینی وټومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستايي

کله چې د پېغلو جنگ سي سپېنې لپچې اوري
کله چې په لاس د وړمې ښکلې اوربل ښوري

کله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مينې هيله نيمه خوا سي

کله چې شيدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چانه سپينه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سيند له وچکالی سي لاري، لاري
کله چې د چا شونډې سي ولي په مرداري

خوچي ڪوم غزل ڪي سي ٻنڪاره ترهغه پوري
بس زما د شعر ٻنسا پيري ته مي په زره اوري

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمریز لپڙدیز کال

دود

زړونو کې درزا سوه چې د آس د ششېدو غږ سو
والوتلې بڼې چې د ورا د رسېدو غږ سو

سترگې د تنکې د باز لیدلې توتکې په شان
داسې رپېدلې لکه باد کې د کیردې په شان

هغه وخت وریاد سو چې بې تره "غمی" وژلې وو
وروسته له جرگې بې قام پدغه سلا سوی وو

بدو کې تنکې به زور چنار ته ورکوي تره بې
ظلم دی کبلې به خوله د مارتو ورکوي تره بې

دا خو اړه میراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس یوه روانه جنازه وه غم لړلې وه

میاشت وروسته ها زور چنار د مرگ په سېلې پرېوته
تورد کونډتابه شال په کوژدنه تنکې پرېوته

اوس دغه میراث کبلې "انار" ته وودوي تره بې
وینې د "غمی" ددې په نذر پاکوي تره بې

خواره ناوکی وه لکه پانه رپدله چي
بنه دگل غوتی وه شبيه وروسته رژبدله چي

شانگه يي په ياد وه چي په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چي مړه سوې وه

پته خوله وه ورا ناوې پخبلو پنبو روانه وه
جوړه جنازه وه چي په سرو لمبو روانه وه

زوم ووله بهر نه را روان د وطن لور باندي
دي ته ووپه لاره چي دعا وکړي په ورور باندي

وروسته رسېدونه د دعا په تگر کېناستو
دود سره خو ورځي د ژړا په تگر کېناستو

دي ټوله موده کي په تنکي د بدو واره نه وو
خوار تنکي زرگي يي ستغو سپورونه کراره نه وو

وير موده پوره سوه يومانېام وو چي ورو تېکېد
وروسته بيا کوم څوک نږدې کوتي ته په زور وټوځيد

زړه د نټکۍ ونبـووييد د مرگ خوله پرې راغله
لښـته د گـلابو رپېده خيله پرې راغله

سـر باندي يې د چا د تاوده لاس تود وښه پرېوته
نور په ځان پوه نه سوله په درز بې هونښه پرېوته

کله چې په سد سوه نا اشنا غوندي مالت کې وه
داسې وريپه زړه سوه گڼي مړه وه په جنت کې وه

هکله پکه پاتې وه د ذهن يې وزر نه وو
هرڅه بدل سوي وو په سترگو يې باور نه وو

غـر سـوزه اناريم ته زما د ژوند ملگـري يې
سـمه ده چې قام ماته په بدو کې راکړې يې

زه به تا هېڅکله ستا د تره په بدو نه نيسم
دغه ناسم سوي دود نه سترگو کې بس ښه نيسم

دا بد نه دی دا د بد مينځـلو يو هـلاره ده
کرکه په الفت چې بدلوي دا هـغه چاره ده

دا دود خو سپين روبرو زموږ ولى دود منلى وو
مور وو چې د اولى مونولى كارولى وو

گوره چې پښتو كې ستا پلو خومره بناغلى دى
اورد دښمنى ورونو كې وژني خومره ښكلى دى

حكه زه گڼم د نور له كلي نه راغلي يې
وينه چې په مينه مينځي ته هغه آغلي يې

لاس را كړه ملگرې ولى دود مو بېرته ولى كړو
دا د دښمنى او دا د بدو غره به غلى كړو

راسه چې په گډه دغه هيله او اند وروزو
بس په مينه مينه دغه داغ له زړونو وتوبو

ته ماته ډيوه يې پرېښته يې مينه مينه يې
ته لكه كوتره د سخي د زيارت سپينه يې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپيڅلي كړه
نورد ستغو سپورو د بدل غرونه غلي كړه

راسه زما د عمر غلي كړي ته نوا وركړه
شرنگ يې كړه شپېلى كړه دې مړه ژوندون ته سا وركړه

خه چې بې له مينې نه بل خه ته خان وزگار نه كړو
دا نيمگري ژوند له هېڅ او هېڅه ځني څار نه كړو

د وري د يرشمه ۱۳۸۵ لمريز لير ديز كال

زلزله

د زړگې کورېې را ويچار کړ زلزله غوندي ده
دا زمينه د کابل تېرې کيسې غوندي ده

چې لاس وروپم رپردي رپيري له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سي د توبې غوندي ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غوندي ده

ته واپې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لاري
زاهده ماته د گلونو د لمبې غوندي ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې ورو چليري
له وېرې گوتې وروپي نه سم د بنينې غوندي ده

د وخت منگل کړه هديره د گربوان لاري، لاري
وروستنې اوبنکه مې بې گوره جنازې غوندي ده

تورتم کې ورکو مساپرو ته چې لار ورنيسي
دغه سپورمي نه ده دا بالکل دهغي غوندي ده

ملياره خـدايزده چي داگايه به گلونه راوږي
بس تشه باټه ده ددي مهال جرگي غوندي ده

د ليندي ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږديز کال

بیتونه

خدایزده کوم کجیر دغه کوتره خورولې ده
چا بې د غزل غوندي بکلا وړانه لوستلې ده

دا خونگه شرنگ ننگه نغمه ننگه سندر وه
خداي خبر په شه دغه بلبله غلې غلې ده

حئي چې د توپک شپيلۍ کرو ماته د شپيلۍ په غږ
زړي د خندا وکړو پاڅو د لنډۍ په غږ

گوتې وروړې نه سم چې نازک حسن بې ږنگ نه سي
دغه نازولۍ د گلاب پاڼو کې لويه ده

قند خوږه د خولې د سوال سره تروه سوه
نارنجگله له حيا سپينو کې سره سوه

چې تر غوږ بې د کابل د بلبل غږ سو
په کوچي لالي کېږدي غوندي خوږه سوه

که شه هم چې بې تبغه به جهان په وینورنگ سي
خوبيا هم که راوگوري احسان به په ملنگ سي

شو مي زړه د صبر په تار وگنډه
سر نه مي د مينې خمار وڅنډه

ووت تورو خاورو نه رېدي سو جوړ
هرڅه مي خوړلن په اير و منډه

بيا مويو ستوري د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې سرتور ملنگ موله كتاره ووت

د مراد پيڅکي بې رپيږي د پنبستو په ولي
ټوکلي زړه سوي ځيگر له دې مزاره ووت

بنکلې شوخ نظر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوگوره د زړه چنار پرې ووله

سره انتگي ټاپي کره د زلفو مچينوزغي ته
سپينه خوله دې گاتي کره ملنگ مليار پرې ووله

سپين کميس د حياناوي چا په وينو لمبولې
که کوډل کې دې د سترگو پېغله اوبنکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ويده بنکاري
گرد چاپېر سپينه خزه يې سرو لښکرو ترې نيولې

لامې د سترگو په نغلو کې دومره اوبنکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځل د رڼا ولمانځمه

د زړه نغلو مې چا په غشو د ښو ويشتلې
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ستورو غواړي

د ستورو کور مې له شيطان خراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رسي

ددې نتلي زړه کله هيريرې ترمې اوبنکې
څک، څک د کور په بام يې راخڅيرې ترمې اوبنکې

مېلمه، مېلمه باڼه دې لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خو لږ وار د هرکلیو ورکوه ته

کڅ کړي بېره سي چې لاس وروړم
ليلا د کړوکې چرگې لوبې کوي

ډېره موده سوه چې موڅنې غورځولې ندي
د اتني دوړې مو آسمان ته پورته کړې ندي

راځئ چې دا بنادي شريکه کړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو بڼکلي ندي

هر کله راسئ ما لېمې دي غوړولي لارکې
اې بڼکلو ستورورا مېلمه سئ نن د نور په بڼارکې

ځان نه مې بد راسي له خپلې تندي وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

نازکې په خوړو زلفو دې وار د لوبو راکړې
کمکې یم دم مې نه زده دا منگري به تېس راکړي

خوږې گناه ملـیار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې یو ځل به دې گرت کړي

ما درته نه وپلې چې مه راکـوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په بـنکاره جام، پتې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس یو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

یو څوک دی جام بـنکاره او توبې پتې ماتوي
د حسن آیینې روغې رمټې ماتوي

چم نه د سپين روبو دې نيمگړې توبې وويستم
ته خو خداى وهلى وې زړه زه دې له نبې وويستم

تا باندې خو زهد لا دمخه حکم کړې وو
زه تورن له دې توره د نیکلو جرگې وويستم

که چېرې سم منگى چا په کودورې بدلولاى
نوما به د اوس هرڅه په چيندورې بدلولاى

له پيله که د سترې خوانۍ سترې رانکاره وې
قسم دى دا پيچومى مې په زورې بدلولاى

دا دى له تندي به بېغمه سو او جام به اخلو
مينه وروري به پالويو د بل سلام به اخلو

د زه او ته ټغر به ټول سي خاى به يي مور ونيسي
نور به څوک نه وايي چې هلئ انتقام به اخلو

خانگي ننگه گل سه چي د شعر په شور مې پوه سې
شرنگ و هه شپېلۍ سه چي په تنگ تکور مې پوه سې

غار غړۍ راسه چي د عشق په زور مې پوه سې
خدای دې کړه مينه چي د زړه په اور مې پوه سې

سوبه د پښتون زړه بس د سترگو په جنگ نه سې
هسې په موسکا باندي چاره د ملنگ نه سې

سوې وچې شونډې به له سواله په خنگ نه سې
خو چې سرتريه ستا د شونډو په رنگ نه سې

زه ننگه آمین یم خو که ته چېرې دعا سې
ټول غزل، غزل یم خو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته بڼکلي سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې گنگا سې

بنيكلي پاس په زنه ولي سپين خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مسلمان ته مسلمان بمونه نه ږدي

د مینې ډالی

لیلا زما د مینې ډالی ځان سره ساته
په دام کې رانېولی په ایمان سره ساته

د بنکلي مخ په پانو دې کوم بد نظر پرېنوځي
سرې شونډې روو سترگو نه پېزوان سره ساته

د شوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا بنایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان سره ساته

د نرمو شونډو بیه له یوه سره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان سره ساته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

چل

جنگ د ترورمى ته خو رانه و دروى
دي د وخت لىوانو ته شپانه و دروى

سىيال به سى د سىالو سرکتار به سى په نره
بس يو واري دغه پښتانه و دروى

داليونى زړه مې تل د سترگو جنگ ته کاري
مړ چې سوم په قبر مې بانه و دروى

دا ولسواکي نه ده دا بنه چل د تالان دى
خو گونگي، خوروي، خو کانه و دروى

د سلواغي اوومه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

په مست حسن چې سيوري د زيږي مازيگر خپور سي
هرڅه غزل غزل د تخيل هنرمي نور سي

تور خال يې د نړۍ وروځو ترمنځ مينان بولي
کت مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې ميرې د بنسايست ته برخې داسې څه ورکړي
په ليد به يې د حسن انځورگر خپله انځور سي

که چېرې دې بناسيستوکې نه پلوه مخه پريوځي
د ډېرو د ککيورانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدايه داسې څه ورپېښ کړې ويش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه يا جام په ما نسکور سي

قسم دی د مليار په شان به وږي ټول ماږه سي
که چېرې د حسونو ذکات ويش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

خه ووايم سستا مينه کي خومره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترگو خويه غشو لگېدلی زړه

تېره شپه يې بيا له گړنگه وونو غورځولی وم
خومره په زاريو مې له جام نه گرځولی زړه

هره شپه په ما پردی، پرستني لتوي روی
خنکه چې سهار سي بيا له لورې بوت وتلی زړه

شيخه ته او خدای که به رښتيا راسره نه وايي
ته هم ورته پرېي که دې چپرته دی کرلی زړه

خدايه که دا حسن دې په يو ځاي کې غونډه کړی وو
ولې به شينگر وو ورپه ورپه به گړځېدلی زړه

سترگو کې يې ساتي نازوي يې په سرکو شونډو
داسې ښاپېری، باندي مليار ملنگ بايللی زړه

غزل

خبر سوم له دې وروسـته به خيرات ورکوي ښکلې
هرکال به د ښايست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خير کړي بيا کوم د خالونو راوي مــــړ دى
چې نن غوتى غوتى خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د ســــخې مېلې ته نه ؤو
همدلته د خوږو شـونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بيه ورپرې کړو سـاده عقـله
بدل کې بې د شـونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مينې خدايه داسې زيرى داسې خـه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ويريرم چې ساده کورگى مې بيا بدرنگه نکړي
د سر په بيه ورد سومنات ورکوي ښکلې

ملـياره تږى زړه دى د ازل وږى مور نه سو
د حـورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

غزل

چېرته که د لوی انځورگر سترگې په تا پرېوځي
هيښ به سې چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری يې ماته بس دعاد پير بابا گرځي
کله چې دې سرې شونډې ليلا په نېسرا پرېوځي

بڼه دی چې سندرې نه درځي تا بنايست ميرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آيت د نوا پرېوځي

نه چې ستاله لاسه بخته بيا روژه په خوله سولم
ويره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وينا ملياره ډېرو پرو نه زيندي اخلي
کت مټ لکه غږ د معافۍ په سزا پرېوځي

غزل

سیوری ته د لمر له څانگو پانې غزېدلې
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رنې او بڼکې دې په بڼکلي مخ
چا دې د بڼایست سـپاره وړانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پانې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل بڼکاري په سپین نازک بدن دې
خدا ی خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ډیره مست سول
ای د نشې میرې ته له کومه یې راغلي

غزل

په خوب کې بڼا پېری وینم دیوان مې وینسوي
بس شونډې رانږدې چې سي پېزوان مې وینسوي

چې سم جوړه گو مېزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه سي پېریان مې وینسوي

بڼکاريزې له گلمخونه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ویده سم او باران مې وینسوي

زاهده ستا په دم مې په ياغي زړه څه ونه سي
بڼینه چې چپرته ووينم ايمان مې وینسوي

له کله نه چې ما د زړه مـنـلې ورته پر يم
ويده په اوداسه سم خو شيطان مې وینسوي

رندانو راته وايي شېخ چري او که زه گرم يم
چې سم په جام ورپر يو ځم آذان مې وینسوي

ملـياره يو څو پانې د سنځل گل ورته بڼې دي
دې درد ته چې رينبې، رينبې گريوان مې وینسوي

غزل

د خیال په تریې للمه مې وریږي غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

خه نغوته ده د مینې خه غزل خه توتکی ده
خه دنگه سارانې کوچی کیږدی نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سي آغلې
بس کت مت د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخووي د ناز په گوتو
په زړه مې وروي د پاس گودرد غاړې ولې

په کومو کې چې زانگي لیونې شېبې د مینې
هغه چې دي د مستې غمړنگې په رنگ بڼکلې

نو خنگه به د لمر په تال کې نه زانگي نوا مې
چې داسې گلورینې نازنینې ده پسوللې

ولور

بنا پېری، ډېر ډېر مې زړگی تنگ دی
د گودر غاړې پسې مې مېم
دا چې زیارت نه دې بې برخې گرځم
د مینانو خدای ته پر پریم
سمه ده دا خای د حسونو جنت
خو پدې بنکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې گوزاره نه کیږي

دلته رنگونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې داسې گرځي گلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لري څوک شپېلی، غروي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنگې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي

گلې زما تږې سترګې تږې گرځي
پدې بېشرمه جلال ډکې نه سي

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
خو ستا د تېنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټينگه ساته
بس يو خو نور رکاته نفل وکړه
لېږدی چې بيه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله وړانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورڅو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مينه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پير بابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم يوه ريښکۍ وټړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځايه آمين پرې وايم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په ډاږه وانورم

۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال د وري ۲۱ مه نېټه

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مـانـا مې بلـه ده
بس د زړه په ژبه مې دا سـتـا د يـاد بـد لـه ده

شـکـر سـتـا د مـيـنې د آيت په اوبو ولى سـوم
ته مې چې قبله سـې عقیده مې تل تر تلـه ده

خداى قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سـره غوټه د شـو نـد و دې خوږه لکه سنځله ده

تال کې د خيال ځکه ځنار ځنار غـزل زانگي
دنگې غنمرنگې قـد دې سـم د گلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شـو نـدې کله کله ده

زه يې ونه کـړم ته يې ونه کړې ملا خولا پرې غوړندى
مـيـنه دې دنيا کې پيدا کـړې خدايه څه له ده

سـتـا کتاب که مست د مـيـنې شـېـخه چـېـرته پر گني
پوه سه دا خوږه گناه مې کـړې شو خو ځله ده

یوازي

لاره کړلېچ ده گلې خبر دی یو خو گامه راسه
مزل مې ستړی دی خو گوره ترمانبامه راسه

پدې پوهیږم تر قیامتہ شوک د چامل نه یې
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستی جامه راسه

لامو خبره په سلام کې ده ولاړه گوره
سلام پوره کړه د گډ عمر تر کلامه راسه

ملگرې گوره تر وړمیدو دې زرگی تړلی
واده پوره کړه اوس راغلی یې تر دامه راسه

یو څه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څه دې ته نیت ساده کړه له ناکامه راسه

راځه چې تېر غونډې له یو بل نه څارېږو گلې
مرگی بڼو نه را تږدې بنسکاري سلامه راسه

قسم چې ساء مې یې بی تا مې گزاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قضا نه سي روڼ امامه راسه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښو نه مې تاو ده ده ځنځير غوندي
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې ځنځير غوندي
له هرچا هرچا مې گڼله خويو
له گرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې يې کړم
داسې درنه وه د شوگير غوندي
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلې
له دې سو دا به څه توبڼه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تنه سوه تصوير غوندي
که چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
ددغه تور خوب دې لمن وسپڅه
سمه سمسوره يې کړه ږنگه راته
د رهبرانود تدبير غوندي
د اوس لپاره مې توبه ده ترېڼه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سي پير غوندي

د مینې خدایه له قلم دې څار سم
ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
بنکاري د ټنډې کرښې وړانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندي
د ملا ډوله د جالانو کرښې
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مې بنکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندي
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناتي گروي
بښینه مې خوبه ده قصاب خونه یم
د ترهگرو د تکبیر غوندي

غزل

پام کوی شری بیره وری نه سی
خدای مه کوه دوه مو بپی نه سی

دومره مو په اورد کرکې مه سپخی
بس دی سره سکر و ته شنه نری نه سی

خیال ساتی چې دا خره جونگره مو
بیاد کوم بسامارد خولې مری نه سی

نه چې گارگوتی پیکی بقدره سی
پام چې بی لیلام تیک او دری نه سی

دپرگرم به په وره سزا ولمانخو
چسپرته که نیمگرې دالری نه سی

زماد نظر آس به کی ونه ترې
خو چې دې زره جیل زلفی کری نه سی

عقله رآخه یو خل د زره ومنه
گوره درنه تیره داگری نه سی

دومره بي د تورو په حل ولمانځه
خو چې درسره غاړه غړۍ نه سي

اخ به د ملـيار د زړه ونه وځي
تاو دې له كمخو لكه څرۍ نه سي

د غبرگولي شپږمه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

غزل

له مستو سترگو يې سودا پر بوځي
خدای خبر پره به يې پر چا پر بوځي

ماته مې سوی تندي بڼه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پر بوځي

نور يې په کړې گناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پر بوځي

بنکاري له موره يو تور مخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پر بوځي

موره دجال خان له امام نيولی
ځکه دعاراته بسپرا پر بوځي

جوړه کيردی، مو سترې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پر بوځي

غزل

که چهرې سین نه یې په خاڅکي گوذاره کوو مور
بس او سپنڅري یو په څک د زړه چاره کوو مور

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې یوسي
چا ویل گونگي یو د نادودو ننداره کوو مور

مور مینان یو آن جگره کې نوم د مینې اخلو
پیل هره چاره د بنایست په سپاره کوو مور

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غبر د نغاره کوو مور *

دا یو قلم لرو بن کړن لرو له زړه نازک یو
دا سپې ونه گنې چې هسې نظاره کوو مور

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ
لپاره پردنمن د چلبدلې ماشینگنې غبردی.

غزل

خوک چي د ميني مستي سر کي لري
د سربندنې اور ځيگر کي لري

چا چي وي عشق لکه آيت منلی
په دې دنيا حوري وزر کي لري

زړه چي له هره بريده اوږي پسې
بنا پېری، داسې څه نظر کي لري

هلته که شپڅه يو څه ستا سره يي
غلما ن به څه شی په بستر کي لري

دا چي له شعره يي سکرو تې اوري
کوم لیونی ارمان تتر کي لري

ته يي سجدو او شوگيرو کي غواړه
مليار يي بس د زړه پره کي لري

موري

د زمزم په شاني ولي
د زيارت غوندي سپېڅلي
ماته هرڅه نه آغلي
موري ورځ دي بختوره

ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې ننگه ننگه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې

ته د خدای غزل يې بسکلي
کت مټ گل يې د سنځلي
ټول عالم ته نازولي
موري ورځ دي بختوره

که داستا شوگېرې نه وي
د عاڅه که ښېرې نه وي
که دې گواښ او سکونډل نه وو
د پښتون به دېرې نه وي

ته له نوره يې راغلي
خداى په ښو يې ارزولي
يې زما زړه كې كرلې
موري ورځ دې بختوره

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
كه دې چپرته زنگون نه يې
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما دمې ولې
موري ورځ دې بختوره

د غبرگولي ۲۳ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

مور مړي

د نور کوډله مې تياره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه يې رنده ده
او دا هم نه وينې
چې د زړه سوي په نوم گاونډ ورتنه د لمر پر خای
شیطان خراغ ورکوي
او د سیند ونوله ها پورې غاړې
راغلي خړې خړې شوبلې
دا د سولي مارغان
ددې جونگړې زړه ته داغ ورکوي
خدايه تر خو به ستا د نور چينې په ما وچې يې
خدايه تر خو به شنه منگي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که مور مور مړي
بس بلهاری ته هست يو؟

غزل

ته یې شمېره پیره خو روا خو ناروا کوم
تور امام د خال پسې په مینه اقتدا کوم

بڼې زما د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدا یزده شېخه دا خوږه گناه خو ځلې بیا کوم

دنګې غمړنګې او د رز او بڼکې مې خوښې دي
خومره درته ووايم هم ها کوم هم دا کوم

مخ غونډې دې ډېر له زړه نازک يم بڼېرانه راځي
ته مې په ځيگر وله اوزه درته دعا کوم

خیر زما امام خیاله ته که یې کافر د عشق
زه خو مسلمان يم پېلامه په بسم الله کوم

غزل

دهېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا! له مور نه ستاد کړې گناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې ميراث مېنه په برخه را کړي
خود مرگي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

داسې مالت کې د ژوندون پېټې پرسر گرځو
چېرته چې روي گورگتي خاورې د گور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا موزره کې څه خوږه غونډې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو مندو تر و ستړی کړې يم نور
څوک په سکون رانه د غبرگې دنيا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقې نه جام نسکور اخلي

بنکارې ددې دنيا تور مخي به لا جگ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو ددې وخت سره په وړانه اوږي
مودې سوې ساندي را کوي او تنگ ټکور اخلي

د سپينې خوله خوند يو په غلابل په رضا کې پټ دی
کوم لیونی به څک د سرو شونډو په زور اخلي

د چنگاښ اولسمه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

زړگيه وروسته پوه سوي په حساب د تورو سترگو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترگو

چې چم نه د تنکیو غنمرنگو تری وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترگو

قسم دی چې د بنکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترگو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترگو

بس دغه مې راتگ دی د بېلتون په منزله وځم
د بنکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترگو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترگو

د چنگاښ ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

شرومبه

دلته لا میرد میدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نگه سوگند لره جوگه نه بنکاري
دلته د حق خبر زروارې خلک
د ستړي ذهن مندارو کې شاربې
خو کوچ یې شیندي د خیال کوڅو کې
تسه شرومبه وږي ولس ته نیسي

د چنگاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

غزل

د مینې په آیت کافر مې یار نه سي کیدای
هنه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کاروان دی د لونگو او رانه بانه یې ساتي
نولی مو ددې یون سرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه سي وړ ناوړ سي رادبره
دامه گڼه تیاره کي د څه شمار نه سي کیدای

قسم هره نادوده دې په وړه سزا لمانځم
پنستون يم په بدل کي مې تلوار نه سي کیدای

څو ځلې مې په تینگه غږه لمانځي دنگه پوه ده
چاره د تږي زړه مې په یو وار نه سي کیدای

ملیيار ورته منصور دی هره شپه پکې زنگیږي
چا ویل کړی د زلفو چږې دار نه سي کېدای

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

نن ډېره سستې ورغ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو بڼا پېرې نه کړه چاپېره

سپوږمې د سرو تبي سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنيا کې دنيا گۍ وه رانه هـ پره

د ديو اور مېر مې مات کړ د بڼا مار منتر مې پوخ سو
د مينې سپپاره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرخه هرخه کې يو سولو موږ پرته له کوش پره

دا نن صبا به گل سي نور به زوزو ته خـ اى نه بې
کرلې د بوسې غوتۍ مې ووتې له شـ مېره

او چت به يم چې يم سـ تا د بڼا يست په آيت ولى
د مينې سـ پين مومن ته له د جاله نه سته وېره

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خوبه خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ما بنام نه ملا بانگه پورې
د سپوږمۍ وړانگو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رزد لور بنسینه کې مخ د یار بنسکاریده
هرڅو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیگا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړگۍ به دانگي ورته
که په رښتیني چپرې واورې د انسان بلنه

یارانو څه وایې د کال روژه کړو ماته که نه
امام مونه سسته چې خپره کړې د آذان بلنه

ملياره لاس راکړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي سترې په بللو د کاروان بلنه

د جنگاښ ۲۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

د ترسا ساقی دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو او وږې سوې ماتې ستوري ت ت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلې نن له دې بنداره یوسي

د ارمان بېرې کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندي بیا مې تندي گل سې او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کيږدی نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په ټول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل ترلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

نظر مات کړه نازولې چې لښکر لښکر بانه دې
چېرې خدای مه کړه سندرې د رباب له تاره یوسي

زما د عمر شېخي واخله د غزل د بڼې ملیاره
یوڅو داسې توري راکړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنگاښ ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

اوربند

د غزل توري وري دي ستاد حسن ايلبند ستايي
دا ورشو به ږنگه نكړي د بنايست گوتې يې پيايي

ارزولۍ د نورگوتو دغه ولى او نتلى
خكه زه ورسره هوكرم زړه كه هرڅه راته وايي

د خيال بنا پېرى ناسته ده زما د عقل چم كې
مالستونى دى وركړى بس چې هرلورې مې پيايي

دا د ذهن ياغي آس مې دغه پري ته رام نه سي
زه كه حوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شېخه راسه سوله وكړو نور زموږ منځ كې څه نه سته
ما په زړه كې دى موندلى ها دنيا دې ټوله ستايي

دا زما د غزل سترگه د بنكلا چينې مينځلې
زه په هرڅه كې يار وينم دا وينا ما سره بنايي

د چنگاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

غزل

زړه مې تېرى دى په خک کې درياب اخلي
د الف خای کي د حسن کتاب اخلي

زموږ تکبير د ترهگرو تکبير ندى
چې د نورو په ژوندون به ثواب اخلي

چې توبې راماتوي په سرد شونډو
يار مې لمردى د بخرکي به آب اخلي

دومره بنکلی خو به کله داسې وکړي
چې د يو خپک ژوندون به حساب اخلي

زورور مو خکه ډډې خپتې گرځي
دلته لا ډنگر وزگوري قصاب اخلي

مليار خو خلی د مار له خولې وتلی
خامخا د يار له خولې به خواب اخلي

د چنگاښ ۳۱ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

دا تا چې سرې منگلې په بڼه پرا ورته نيولي
همدې دې په بڼا ايست ولي ناولي ډېر ترلي

هر خو که نظرمات له دې علمي سرورونه خار سول
خو دنگې بڼا پېری حسن دې بيا ديوان بللي

گودر به څنگه وچ نه سي اوبه به ولې نه مـري
چې دلته د نظر غشو شينکي منگي ويشتلي

د زړه حال مې چې وويلې بڼا ايسته سترگې دې مړې سوي
بانه دې پښتانه غاړه غړې سول غلي غلي

مولا دې خپر کړې نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غـبرگو توتکيو تور حبش دي ټوکيدلي

نخري دې د سپرلي وربخې د زړه په لـلمه اوري
د نور مسـتو چينو نه که جنت نه دي راغلي

مـزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامخا لمانځي
دا دود دی چې رانه وروسته له مرگه سي بڼا غلي

تندیه خدایرو سستا سجدې که خاڅکی باران راوړي
شبهه مخکې پدې تکبیر چا سپین کبان وژلي

اوس هرڅه چې پېښیږي د ملیار زره یې منلې
یو څک ته دې دشوونډو جنتونه درتلي

د زمري ۹ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دا کلی ږنگ بڼه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د می کوي منگی نه لري

دا خلک ځکه له گږ پوانه له لستونو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدا یه درځار سم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خو ځنډه ځلي دي بنگیري خو زرگی نه لري

دا څووم ځل سو چې د شنو سترگو نظریې وهي
بنکاري بنایسته مخ د لیلای سم سپېلنی نه لري

پښتونه بنکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لاهم گڼي چې خړ وگړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوږه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سپری نه لري

ماشوم ریباز مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لورده خود کور په وره کې سپی نه لري

ملياره سرگوزار ته نيسي د گوهر په تمه
خود اشنا ویشتلې گاتي دې غمی نه لري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دریادیري له مالت مو چي وتلو یاران یو یو
ماویل تم سه تا ویل ځمه ورپدلو باران یو یو

چي مشال څاروان موومرد تیارو په تورو غشو
مساپر په بېله لارو بېلېدل له کاروان یو یو

عمر تېر سو له ستار نه د چينو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لاشمېري بم ویشتلې کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خروار به یې مورنه سي
خو اوس بڼه ده رارسیري لرتلرڼه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښتنو وخت به راسي
د ټیکري ناولي غله به را کاري له گریوان یو یو

د سپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول سي
د ارنښتیني به شرنګی سي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کې اشنا وینو
شېخه ما در شریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

د پښو نښکالو يې اورم د مليار ننگه غزل کې
د ليلي په چاودې زړه به راتوکيږي گلان يو يو

د زمري ۱۱ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

نوڅه به وو که می مو بنکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چيندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنگه کوچۍ خړه کيرېدی وای
څه شگې څه لشکې مو سوکر کو کې خوړلای

ارمان که رښتيا سترگو يار په هرڅه کې ليدلای
ديدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنگه به وو چپرته که ځواني مو وړکتوب وای
نينې او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د يار څنگ او لونگ دې وای ملنگ دې وای په نره
شرو مېې مو په خټينو اوب غرکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو او بنکونه وو
بارخو مې درنه ټول گلې مچکو کې خوړلای

د مړينې کور به ږنگ وو خوک به پوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرگي سر په مرد کو کې خورلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

خوانی

یوه هېره هیله مې د زړه په تل کې
ژاري سلگۍ و هې عرضونه لري
ها تېره سوې کیسه بیا په ذهن
خړه کیردی غوروي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه یې پیروم
هاغه چې کله به یې د ناز په گوتو
تانده سندر د خوانۍ بلله
بیا تخنوي زما د خیال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
بنکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د بنکلو خدای د چا نذر کې
یوه چټه دنگه غنمرنگه جینی
دې د لونگ ملنگ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږي جام ته دې ننگه سلام ته
د سترگورپ کې ورکړي
له کومه بیا ها سرگردانه سیوری
ها ت انځور لکه د چرسو لوگی
رانه تاویري ما په غېږ کې نیسي
ورو مې د وریځو په وزر کینوي
او په رڼو سترگو ها مات خوبونه

راباندې ويني خو قسم دی پیره
کله چې دوی وینم نظر مې خر سي
لکه غریب چې خپل ماشوم ته پر سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمیري
د هیلو بنکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترگو
د بنو شوکو کې په ناز لوبول
زما په سترگو کې یادونه شنه کرل
د وړمې لاس زما پر ترې نظر
د بېخودی د پرینسانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کرکۍ یې راته پرانستله
نو ځکه مینه نابللې راغله
او د ځوانۍ مستې یې
زما په غزل کې ځانگې ځانگې کرله
هغه رنگینې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوتۍ وو بیا گلونه سول اوس شرنګ زیږوي
خو هی ارمان یوازې یاد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نگه شرنګی نکه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به یې کیږدی د باران
د نرګس عطر کې مینځلې راوړه
هغه خوښي لوب سوې
خو یو برباد زړه یو فریاد پاتې دی

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترڅه ده پیره !!!

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

له پانوه راجـوره د باران کيږدې ته ژاري
کوچې ميني قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاري

ته وايي بـناپېرۍ باندي باران په شـپېو اوري
خولۍ ورته نيولې ده اسمان سپورمۍ ته ژاري

غزل غزل خيال مې بيا د زلفوول کې زانگي
د بل منصور بدله بيا د داررسۍ ته ژاري

په تشه خدا لمانځي وخت سلگۍ سلگۍ وطن مې
همدا به يې، بلبل که د گل وير گلۍ ته ژاري

سپېره مېره کوډرې د وحدت د منگي شمېرې
تتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاري

روانې جنازې دي د نښترو او د لمنځو
په غم د ړنگې ځالې توتکۍ سيسی ته ژاري

پلازمېنه د بنايست يې، مخ يې سرو ورېځو نيولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاري

غزله د مليار غشى سه پاس اسمان سوري كړه
ترخو به للمې د بنسټې د اوبو ابې ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز كال

غزل

رندانو که په مېنه زموږ اور ولگاوه
شېخانودا بل سوی اور څه نور ولگاوه

ایله نبایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولگاوه

منم د نن واده به دې نبایستو کې پوره نه سي
خوبیا دې پدې غلي محفل کې شور ولگاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولگاوه

راغلي نابللي به پرتوگ په غاړه یوسي
د بڼکلو سخاوت که لږ څه زور ولگاوه

صبا به یې دا خلک ټول د گل په مرگي نیسي
بې علمه شېخ چري په ملیار تور ولگاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۷ لمریز لېږديز کال

رښتيا خوب

څنگه ږنگه بنگه بېگا خوب کې وې راغلي
خداى دې راته ساته او دښمن دې ومړه گلي

ټولگه دښايست دې وه او سرې سترگې د گبر
زه دې سپېلنى وم خو نظر رانه وهلي

جوړه زلزله وه زړه کې شور وو د يادونو
تړمې او بڼکې ستايي پاس په بام ورڅخېدلې

درمند د سکروټو وو شني لمنځې او نښتر دې
اورورته څادر وو سرو لمبو چيني څېښلي

درز غپ د مرگي وو دوړو څڼې غورځولي
کډې د لونگو او د زانو بارېدلې

ونو پاس آسمان ته وچې خانگې وې نيولي
پېڅکي د ټيکريو پکې پانې رپېدلې

غوڅ گلاب سرونه وو تنې تلې ږنگې بنگې
دې "رقص مرده" ته بيا بگوي نڅېدلې

شپول کي د لیوانو، سورلنډیو اتني جوړو و
پرې تي بوري ميږي ترينه ورو ورو ځنښېدلې
خومره ستړي خوب وو څنگه توره ترورمې وه
خدای قسم سبا مې آن ترې وربغې تنښتېدلې
خو چې داږې داږې ازغي اوبن د مرگ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شپه چې گډېدلې
خو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
گل نه سي ها وینې چې له خال دې بهېدلې

لپه د دعا کې به ماشوم ارمان سوځيږي
بيا به ترورمې يې او بگوي به لنگيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمگړې ښکلا سوځي
دا د اور پرونی به دې شوراو نوا سوځي

د زمري ۲۴ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کانیو سره خوري
شپخان د زمانې کتاب له پانیو سره خوري

چې یوځای روی شونډې او پېزوان خوله گرمه نه ده
تل خواره وړې ډکې له موماڼو سره خوري

خزه کې د بڼو بتی د سترگو ترېنه ساته
د وخت روی نظر خپې له زانیو سره خوري

اوره

ابكه پلاره ډېر مې نښه ياد يږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي بڼكل كړم
او ويل دې گوندي نن ددې له مخه
خداى مو په لږڅه اوږو و ارزوي
ويښه وم ځان مې هسې خوب کې نيوه
څو مې د كور له وره نه خړپ واوریده
ته رانه لارې بيا رانغللې
خداى خبر
چېرته به يې
دانن يې شپاړس كاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو بربتونو
احساس په سوې ټنډه برگرځوم
پدغه هيله چې به خړپ د وره سي
ستا د پښو بڼكالو به
سكني مانښام کې زما د خيال پيڅكي
په چاودو گوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بيا وتړي

دې گونگوسو پلاره اوږه اوږه کړم
چې گوندي چا به يې
بتی کې سوی
یا به دې سر کې
چا يې میخ تومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو گوتو
ستا د پکړی ول کې خوندي تومبلو
آه، څنگه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ویني چې زما تندي کې
ستا د زیرو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پنبو د خوږ بنکالو په ارمان
ستا د راتگ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا وړانې گونگوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما ځورېدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترگې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳ مه ۱۳۸۲ کال

مرگيه

هرڅو که خوبونه په مړوند کوو
مرگه آخر ستا لپاره ژوند کوو

گوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
ياره هرکلی دې ډېر په خوند کوو

مورته له بڼو نه هم نږدې نښکاري
هره شېبه عمر ستا په بند کوو

خوږ اټک يې خامخا درتگ لرو
خپر دی که نن مېنه په اېلېند کوو

گوره اوس ايله د ژوندون چل راغی
لږ تم سه بيا هرڅه ستا په اند کوو

غېر به دې قسم په نغمو ډکه کړو
موربه شاعران يو بڼه چلند کوو

د وږي ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

پلی وې راغلی هسې نه چې پلی پاتې سې
خوله واخله نارہ، نارہ سه نه چې غلی پاتې سې

هر پرهر دې توری د غزل دی سمه ټولګه یې
زره! خدای نه دې غوارم په بنو ویشتلی پاتې سې

می باندې اودس کړه اقتدا د خال امام سې
دلته کې که غوارې چې رښتیا بناغلی پاتې سې

دا چې دې د بنکلو مخ ته تل سپلنی ګرځوم
بس قسم دی غوارم چې سوچه او ولی پاتې سې

ګوره بنکریه مات کړې وخته ماته اړم کپړه مه
لږدی ترهګر غوندې له بخته تللی پاتې سې

خدای دې شپڅه تا په تشو تشو توبو مور نکړې
زره غوندې مې تل له لوړې بوت و تلی پاتې سې

زه به یم او شونډې ما ته پیر دغه دعا کړې
خه تل دپېزوان غوندې په خوله تړلی پاتې سې

روي ورک سې لوخ غزل دې سترگو کي بوسې کړي
بېخ دې شين سه ونه مري رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـياره بس مين يې پاروگر نه يې
شپه نه يوه شپه به په کوم مار چيچلی پاتې سې

د تلې ۱۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

سترگي په سترگو سولې سترگي مې په لار پاتې دي
بس له هغې شېبې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېگا کوم تار مان يې تل کې سترگ کونه وهل
لا د زرگي کابل کې څه نښې د بنسار پاتې دي

ســـــوو بنســـــراوو د ظالم مانيـــــو ويجـــــاره نکره
پاس د آســـــمان په لور منگلي د څنار پاتې دي

بنکاري د سرو شونډو په راکـــــړه څه جگړه سوې ده
د برگـــــودر په غـــــاره څو دانې د هار پاتې دي

ورپـــــخورا بنســـــکته سئ راغه باندي بنکاريان رانده کړئ
څو مات وزرې زانې دلته له کتار پاتې دي

آن مـــــود ونو وچو گوتو کې رينبـــــکي رپيرې
وطن زيارت سو بنکاري لا مرگي په وار پاتې دي

لـــــږده سندرې به راشنې سي او سلگي به ومري
دلته لا زړي د غـــــزلو له ملبـــــيار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۶ کال

غزل

د بڼو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ گرځوم
وايه اشنا څو به ستا مينه کې مخ خړ گرځوم

د وخت روڼ مخو ته څوک هسې گوله نه ورکوي
خوزه سپين سترگي په پردۍ کتو و پر گرځوم

ارمان تر اوسه چا جامه د عمل ورننگوله
ډله په ډله يو څو توري لوڅ لغړ گرځوم

د قصاب لورده مـا په تشه خدا نه ارزوي
څو که دودۍ ورته هر پل کې د انگړ گرځوم

د زړه څـنار مې دې سودا لکه وينې خوړلی
دا په څـلور کتابو پر به څنگه وړ گرځوم

د حسن خدايه بس په خپل ځايگي يې و ارزوه
څو به سپېره مېره د بنـکلي پښتو گړ گرځوم

د لړم اتمه ۱۳۸۶ کال

غزل

قسم دی چپی د تندي ماتولو چل مې زده دی
که جام نه بي په لپه کې د خنسلو چل مې زده دی

ملگري شېخه ستا کرو سجدو ته مې سلام دی
د بنکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سرمې حم رامت کره ساقي ما په بنگړو وله
خه روی نه يم يودا د سکو نډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وپش له دې ما تېري هم دربوله
که نور نه بي په سترگو د ختيلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو خړيکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

خو وري د بنکلو تورو د بنايست ورشو کې پيام
خو نه وایم شاعریم د غزلو چل مې زده دی

ملياريم ما په زوراو زېرد گل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

دا پانه دا خنار

ساقی تنده مې پاپلې د خـــــــماره پورې ځي
يو ســـــــر لـــــــرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چيني لا مـــــــرورې دي له غـــــــرونه را کـــــــوزيږي
و بریږي خـــــــرې نشي څو تر بنساره پورې ځي

خير دا ځلې کـــــــه پاتې د بنکلا له ذکات وېش يم
ســـــــپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځـــــــار شم لا د زانو اتن مست وهي څرخونه
کـــــــه څه د گولۍ ډز يې تر کـــــــتاره پورې ځي

تېپي شو خو ټپ نشو سندر بول فطرت ته گـــــــوره
دېرې مـــــــوله لـــــــنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شـــــــته دي
آخـــــــر مـــــــو دا منزل بنا د خناره پورې ځي

زه گـــــــرم نه يم د تنډې کړنې داسې دي راغلي
چې هـــــــره لاره ونيسم تر ياره پـــــــورې ځي

ملـياره پام د خوب کيردي په سترگو خوره نشي
د دنگې کوچي کله ترسـه هاره پوري ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

خسه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترگو کې يار څه وايي

خـــــير د کومې دنګې په کړۍ زلفو مې وټړه
دا راز رابنکاره کړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د ســـــراو تال په ژبه دنيا پرانيسته
خـــــوار ملا ته ووايه رباب او ســـــتار څه وايي

زه شاعر يم ماته د گلپانو سبق بڼه راځي
خداى که به پرې غور يم چې د شوبلو کتار څه وايي

دا د کـــــوم ناولي د نادودو پېټي گرځـــــوي
ســـــتري اورمېړونه د نبتراو څنار څه وايي

ســـــر به کومه سپينه ابى ورېځ دلته کې لنگه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دورې د بڼار څه وايي

ورې د غنم پسې مې زړه لـــــکه غنم چوي
کال ته به بيا وگورو چې کرد کوکنار څه وايي

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مټارڅه وایي او هلته مټارڅه وایي

دا دلونگ ډله به په کومه ډزه وانورې؟
ستړی مزل څه وایي، کاروان ته مولارڅه وایي

سته دي خو ټیپی زانېږي خو مات بنگرې پوهیږي چې
خوار، په زړه ویشتلې، او تنلی ملیارڅه وایي

د لړم ۲۹ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

بنجاره

راڄئي ڇي نن آسمان و لو په ستورو
سبا ڇي څه پېښيري بيا به گورو

د لمر لمن کي وکرو سندرې
سینگار کړو کاینات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه ږنگ کړو
د ځمکې په منځ واک واخلو له سیورو

باران باران ملگرو وږمو خویندو
راڄئي ڇي نور په سرو سکرو ټو اوږو

د ايو کلي دنيا کړو رښتيا کلي
شپېلي کړو بريالي پر سپکو سپورو

نکريزي د ټوپک په ځای وږبار کړو
ځي نوم د بنجاره واخلو له نورو

يو شين بنار د انسان په نوم آباد کړو
بس ږنگ کړو کړښه وېش د سپينو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۶ کال

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سي ننگه سر سي په سندرو کې راځي

آغلي په فطرت د توتکي له وزره خاشي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غونډې به ولي ولي نه يې
له هسکه دنگو خانگو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولي گونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه ننگه مينه يې حيا باندي پسوللي
په ننگ د توري پړق يې په لښکرو کې راځي

بنايست دې د درنو نرخونو ناز پلوري پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنگې په گورگورو کې راځي

زیره، نگه، شهل، سپېڅلي توري لري زړه کې
د پتو خزانو په شمله ورو کې راځي

نږدې دی برم او پت به دې د نېکلې مینې پالو
بس خیردی یو خو ورځې مرورو کې راځي

د کب شپږمه ۱۳۸۶ کال

ختکي (مگران ليوال ته د پينځه ديرش) آزاد شعر په خواب کې ډالۍ.

خير دى زړه مات نكړې لېواله ياره
له ډېرو ډېرو بڼه يې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلى
مور وايي
زويه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه كال
ها سوړ ژمي كې
د لوريينو خدای ډالۍ كړې ماته
پلار نه مې كال د عسكرى هېروو
ويل به يې بڼه مې دي په ياد چې په هغه اوړي كې
زموږ پالېز په خروارونو ختكي كړي وو
ته ختكي هماغه كال ما ته خاوند راكړلې
ما گوره!
چې مې كليزه را معلومه نه ده
ته بڼه يې لږ تر لږه تمه لري
دومره خويي
چې د كليزې په بانه چا نه گيله وکوي
وايه اشنا!
زه ختکي،
چا ته گربوان خيرې كړم؟

د کب ۲۰-۱۳۸۶ کال- کابل

شده ياره

شده ياره وايه خو راپسي بم گرځوي
د خپل د كلي د ماشوم له خولي نه مم گرځوي

قسم لمبه به يې ستا د ږيري تبرک و سيځي
زما په سترو ولو ډز خپله قلم گرځوي

شېخه ما ځکه ته پرې ايښي يې او خال پسې ځم
په خوله الله وايي ، لستوني کې صنم گرځوي

خدايزده چې کومه ټينگه غيږه مې درياده سي چې
زما تر مزاره لار سيريې نه قدم گرځوي

ستا د بنايست زما د غزل ورشو به شاره نه سي
څو چې د تورو سترگو للمه کې دې نم گرځوي

له اسويلي نه دې د وريت ارمان لوگي راوځي
ملياره خدايزده چې د کومې ميريې غم گرځوي

د کب ۲۵ مه ۱۳۸۲ کال - کابل

غزل

وايه په څه د دريانوشه لالي لاس رپيري
ځکه چې سته دي څو شملې هلته کې پاس رپيري

بنکلي د حسن سمندر کې دې څه کوډې سته دي
چې يې له وېرې نه لينگي د هر غواص رپيري

تندې به ماتې سي جانانه وچکالي به ومري
خير دى که لا مو سيند سراب دى پرې پراس رپيري

دا دې د سپينو غابو ځل دى په خوږه خدا کې
که د گلابو په هېنداره کې الماس رپيري

گوره دا شونډې غمرنگې لږ په وار راکوه
ددې درنو وريو لاندې د زړه آس رپيري

د غبرگولي ۱۰مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې بنوونکې ،
ټولګیوالو ،
آن ها تورې تختې ،
راپورې وخنډلې

خومره ښه شپه وه
په سبا یې چې بنوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سوراته
سبا به څنگه ښه ښکارېږي
چې بنوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنګي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفې سپپاره پاکه درنه
زمونږ بنوونکې د غزلو ښایسته ښاپېری
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

مورډ ته مينه نښي

مورډ ته الله

مورډ ته انسان

مورډ ته افغان رانښي

افغانستان رانښي

مورډ د برښنا په مزي ناستو تو تكيو په شان

دغه د مينې سپپاره پسې په شرنگ وايو

د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې

د خداى لېرلې څو ملکې ز مورډ د لوست تورو ته

سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنگ ورکوي

څو دغه توري ټول رانه ستوري سي

او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو

ترې د رڼا کمکي تنکي ير عمل ټول خوشې کړي

وطن رڼا رڼا سي

مورې خبره يې؟

له زړه مې تورې وينې څاڅي

چا پکې سته اشنا انځور راته په کانو ويشتی

زما ټولگى،

زما ښوونځى،

زما بنوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لاماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچونې
د تروړمۍ سمخو کې تت پراته دي

ما ويل چې څنگه تا ويلي وو
هغه به وکړم
او د بنوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو گڼل چې د غزل بنا پېری، لوست را کړی
زما په هډه هډه کې خو داسې ښه ويېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پيلېږي
سم به بنوونکې پسې ووايم
الله، انسان،
افغان او گران افغانستان،
بيا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رڼې، رڼې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ويل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خوزه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

ما ويل بنوونکې صايب، سبق مي زده دی
له مت يو ونيولم،
غوربې را تاو کړ،
او کوم څه يې وويل

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې يادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاگانو او پري
زه يې پدې نن له ټولگي وويستم
چې د بنوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته؟
مورې بنوونکې خو بنوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه يې له مت نه رانيولې له ټولگي وويستم
ما ويل خيال کې مې را کړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او گران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې را جوړ د بنيننو بنار بنکاره کړم
خو مورې، گرانې مورکۍ
مخکې تردې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه يې وويل
او ورسره مې خو همزولو ټولگيو الو په کړس
سپکه خندا وکړله
هو کې مورکۍ، هغه خبره چې بنوونکې وکړه
بس لکه کانی يې زما د بنيننو بنار پنک کړ

(اوغان غول) باندي يې پوه سوم نور مې نه ياديږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، خټه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نومې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټي يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نړۍ ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پر ښه نه يم
ځکه مې داسې پتيليلې مورې
چې داد جبر پيټي
په تنکو سترې اوږو نه گړځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به ببخايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او گران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږمات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وایم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

په گوته بښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له بنوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنگ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرگولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

مليار حكمت الله نو ميرم . په كال ۱۳۴۵
 كي مي د كابل په بناړ كي د رحمت الله
 كاكړي په كورني كي سترگي نړۍ ته
 پرانستلي . لومړني - منځني او لوړي
 زده كړي مي د كابل په بناړ كي بشپړي
 كړي دي . د بنسټو ادب د ننگه شعر له يون
 سره له كال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملگري
 يم . لومړني بشپړه شعري ټولگه مي د
 خپراوي په كاني د بنكلي كېدلو څخه تر
 مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته
 د غرو خوراك شوه . لنډو كيسو ليكل
 مي له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پيل كړي .
 او ايله مي دوه لنډي كيسې ليكلي دي
 چي د داستانونو په مجله كي خپرې
 شوي دي . لومړني شعري ټولگه مي
 دادي ستاسو مخي ته ايښي .
 ټولگه مي وولې او كه چيري ستاسو د
 نظرونو نه خپل درانه نظرونه په لاندې
 پته را ولېږئ .

hmalyar@yahoo.com

د پرته مټه !

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**